

Sadahzinia

Black View In Hour Of Chaos
(Μια έρευνα του 1995
για τους αγώνες
της μαύρης φυλής στην Αμερική)

Πρόλογος

Συχνά, στην ανθρώπινη ιστορία, συναντάμε μια τάση για ριζική αλλαγή, η οποία κυλά υπόγεια, χωρίς να γίνεται αντιληπτή, έως ότου βγει στην επιφάνεια εκρηκτική, επίμονη και ταραχώδης. Έτσι συνέβη και με την επανάσταση των μαύρων στην Αμερική. Οι δυνάμεις που για περισσότερο από τρεις αιώνες ασκούσαν πίεση στο μαύρο πληθυσμό, ήταν τέτοιας φύσης ώστε αποτέλεσαν τον καθοριστικό παράγοντα για τη δημιουργία ενός ξέχωρου κόσμου μέσα στην Αμερικανική κοινωνία.

Μ' άλλα λόγια, το σύστημα της δουλείας και η θεμελιώδης αρχή ότι ένας μαύρος είναι κληρονομικά κατώτερος, προώθησε εσκεμμένα το διαχωρισμό των φυλών. Επιπλέον, ακόμα και μετά την απελευθέρωσή τους, το 1860, η θεμελιώδης αυτή αρχή επέζησε και μάλιστα, ενίσχυσε και διατήρησε την ύπαρξη του ξέχωρου κόσμου των μαύρων. Ουσιαστικά, η γενική εικόνα δεν άλλαξε ούτε με τη κοινωνική άνοδο που συντελέστηκε με τη μετακίνηση μεγάλου αριθμού νέγων από τις αγροτικές περιοχές στα αστικά και εκβιομηχανοποιημένα κέντρα. Μάλιστα, η εξαναγκαστική συσσώρευσή τους στα γκέτο των μεγαλουπόλεων, οδήγησε στη δημιουργία καινούριων δυνάμεων για τη διαιώνιση του «μαύρου κόσμου».

Όμως, σ' ένα έθνος που είναι αφιερωμένο εξ' ολοκλήρου στην ιδέα της ισότητας των ανθρώπων και το οποίο ήταν γενικότερα υπέρ της ακεραιότητας των λαών και των πολιτισμών, η ύπαρξη μιας ξεχωριστής μαύρης κοινωνίας μέσα σ' αυτό αποτέλεσε μία από τις πλέον αξιοσημείωτες κοινωνικές ανωμαλίες του 20ου αιώνα. Μ' αυτούς του όρους, ήταν αναμενόμενο ότι θα δημιουργούνταν αμέτρητα προβλήματα πολιτικής, κοινωνικής και οικονομικής φύσεως που θα συντάρασσαν και τους μαύρους και τους λευκούς, οι οποίοι έψαχναν να βρουν λύση γι' αυτό.

Στον αγώνα του για να ξεφύγει από τη σκλαβιά ο μαύρος άνθρωπος είναι επίμονος και μαχητικός – συχνά περισσότερο κι από τους αρχηγούς του. Είναι αφοσιωμένος σε μία τακτική μη βίας, αλλά δε φοβάται τη βία, όταν αυτή εμφανιστεί. Χρησιμοποιεί κάθε όπλο που έχει στην κατοχή του για να πετύχει το σκοπό του. Υπάρχουν βέβαια ακόμα δύο όπλα υψίστης σημασίας στον αγώνα του. Το ένα είναι η εκκλησία του. Είναι αναμφίβολο ότι η Νέγρικη εκκλησία υπήρξε πολύ ισχυρή δύναμη σ' όλη τη διάρκεια της επανάστασής του· ήταν ο συνήγορός του, και καταφύγιο σε στιγμές δύσκολες, ήταν σημείο μεγάλων συγκεντρώσεων, και πρωταρχική «πηγή» πολλών αρχηγών του αγώνα του. Μαζί μ' αυτά συμβάδιζε και η βαθιά θρησκευτική πίστη του και το σταθερό πιστεύω του ότι ο σκοπός του ήταν δίκαιος όχι μόνο σύμφωνα με το νόμο, αλλά πρωταρχικά και κύρια ήταν σωστός απέναντι στο Θεό. Το άλλο «όπλο» του ήταν η πολιτική, αφού αυτή ανέκαθεν θεωρείται κλασσικό συστατικό των επαναστάσεων.

Οι Αφροαμερικανοί πρότειναν τη μεγαλύτερη αλλαγή στο κοινωνικό μωσαϊκό των Ηνωμένων πολιτειών και έναν καινούριο τρόπο ζωής με τον οποίο πολλοί λευκοί θα διαφωνούσαν. Σχεδόν 180 χρόνια ύστερα από τη συγγραφή του συντάγματος των Η.Π.Α, η λευκή Αμερική καλούνταν να το βάλει σε πράξη.

ΜΕΡΟΣ ΠΡΩΤΟ

Ο Κοινός Αγώνας Των Μαύρων Για Ελευθερία Και Ανεξαρτησία

1. Τα προ-επαναστατικά χρόνια

Στα χρόνια της σκλαβιάς τους οι Μαύροι ήταν παθητικοί και ικανοποιημένοι με τη μοίρα τους. Παρ' όλα αυτά θα ήταν λάθος να υποθέσουμε ότι μόνο πρόσφατα οι Μαύροι αποφάσισαν να παλέψουν για την ισότητα, γιατί από την αρχή με τον έναν ή με τον άλλον τρόπο, αγωνίζονταν να σπάσουν τα δεσμά τους.

Στην μετεπαναστατική περίοδο ατομικές προσπάθειες διαφόρων Μαύρων ανθρώπων είχαν στόχο στην πνευματική ανεξαρτησία. Αυτή η φάση στη ζωή και στην ιστορία των Μαύρων αποτέλεσε ένα σημαντικό βήμα στην ιστορία του εκπολιτισμού και της προσαρμογής στην Αμερική. Ένας από τους πρώτους Μαύρους που έκανε προσπάθεια για την πνευματική ανύψωση ήταν ο Τζούπιτερ Χάμμον, ένας σκλάβος από το Λονγκ Άιλαντ. Από το 1761 εξέδωσε ποιήματα και κείμενα πρόζας. Στο βιβλίο του «Προς τους Νέγρους της Πολιτείας της Νέας Υόρκης» που εκδόθηκε το 1787, ο Χάμμον θεωρούσε προσωπική του υποχρέωση να υπομείνει την σκλαβιά, αλλά συγχρόνως έγραφε ότι ήταν ένα κακό σύστημα και ότι η νεότερη γενιά των Νέγρων θα έπρεπε να χειραφετηθεί.

Η αντίσταση των σκλάβων με πρακτικές μη βίας μεταφραζόταν σε αργό ρυθμό εργασίας, απάτες, προσποιούμενη αδιαθεσία ή άγνοια και απεργίες. Η μαύρη αντίσταση γινόταν με την καταστροφή εργαλείων, χωραφιών, αγροικιών και με τη θανάτωση ζώων. Οι αφέντες και οι διάφοροι επιτηρητές δολοφονούνταν. Επίσης, η συλλογική αντίσταση φαινόταν από τις εξεγέρσεις καθώς και από τις συνομωσίες για εξέγερση.

Η πρώτη μεγάλη καταγεγραμμένη συνομωσία ήταν στη Βιρτζίνια, το 1663, η οποία, όμως, προδόθηκε από έναν καταδότη. Πριν την Επανάσταση, σημειώθηκαν πολυάριθμες εξεγέρσεις και συνομωσίες, αλλά οι πιο γνωστές έλαβαν χώρα αργότερα. Το 1811 μερικές εκατοντάδες οπλισμένοι σκλάβοι επιτέθηκαν σε λευκούς κοντά στη Νέα Ορλεάνη. Το ιππικό των Λευκών κατέστειλε την ανταρσία. Δεκάδες σκλάβων σκοτώθηκαν κατά τη συμπλοκή· άλλοι εκτελέστηκαν και μερικοί πέτυχαν το σκοπό τους μέχρι ενός σημείου. Κάτι τέτοιο ενέτεινε τους φόβους των Λευκών και απέδειξε ότι δοθείσας της ευκαιρίας, ακόμα και οι πιο πρόθυμοι και βολεμένοι σκλάβοι θα αντιστέκονταν βίαια.

Στη διάρκεια των 40 χρόνων πριν από τον εμφύλιο πόλεμο 75.000 Νέγροι δραπέτευσαν από το Νότο μέσω του «Υπόγειου Σιδηρόδρομου», μιας μυστικής οργάνωσης ελεύθερων Νέγρων και Λευκών οπαδών του αγώνα τους.

2. Η Κατάσταση Μακριά Από Την Επαρχία Του Νότου

Όσο οι πόλεις του Νότου μεγάλωναν, τόσο αυξανόταν ο αριθμός των ελεύθερων και σκλαβωμένων Μαύρων που ζούσαν σ' αυτές. Όμως, οι πόλεις είχαν ένα πολύ δυναμικό περιβάλλον σε αντίθεση με το καθεστώς της σκλαβιάς που δεν ήταν εύκολο να ριζώσει εκεί πέρα. Η δουλεία διαβρωνόταν από τις επαφές των σκλάβων με τους ελεύθερους μαύρους. Έτσι, ήταν αναμενόμενο ένα σύστημα τυπικού φυλετικού διαχωρισμού που δεν έκανε καμία διάκριση ανάμεσα σε ελεύθερους και σκλαβωμένους μαύρους. Τα δημόσια μεταφορικά μέσα, οι εκκλησίες, τα νοσοκομεία, τα θέατρα και οι φυλακές είχαν χωριστές θέσεις. Ο φυλετικός διαχωρισμός αντικατόπτριζε τη σχετική αποδυνάμωση του καθεστώτος της δουλείας στις πόλεις.

Οι νόμοι του Τζιλ Κρόου (νόμιμη επιβολή του φυλετικού διαχωρισμού) είχαν ήδη προαχθεί στις πολιτείες και στις πόλεις του Βορρά. Όλες οι μεγάλες πόλεις στο Βορρά είχαν γκέτο που αποτελούνταν από μαύρους. Πολυάριθμες δυτικές πολιτείες απαγόρευαν ή περιόριζαν με δριμύτητα την είσοδο των μαύρων. Ελάχιστες πολιτείες

τους επέτρεπαν να ψηφίσουν· και πριν από το 1855 καμιά πολιτεία δεν επέτρεπε τη συμμετοχή τους στο σώμα των ενόρκων. Βέβαια, ήδη από το 1830, στην πρώτη επίσημη Συνέλευση Νέγρων που έγινε στη Φιλαδέλφεια υποστηρίχθηκε η πρόταση ότι «όλοι οι άνθρωποι γεννιούνται ελεύθεροι και ίσοι». Παρόμοιες συνελεύσεις έλαβαν χώρα μέχρι και το 1890 στο Οχάιο, στην Καλιφόρνια, στο Τέξας και στο Σικάγο. Από τα μέσα του 1860, ο εμφύλιος πόλεμος, η Προκήρυξη της Απελευθέρωσης (1862) καθώς και η Δέκατη Τρίτη (13^η) Τροπολογία είχαν δώσει τέλος στο καθεστώς της σκλαβιάς σε όλες τις πολιτείες. Υπήρχε μεγάλη ελπίδα για την οικονομική και πολιτική πρόοδο των μαύρων, που επιτέλους θα ήταν ελεύθεροι.

3. Αγώνας Για Μετάβαση Στον Μέσο Αμερικάνικο Τρόπο Ζωής

Μετά τον εμφύλιο πόλεμο, η Λευκή Αμερική ήταν πλέον υποχρεωμένη να σκεφτεί σοβαρά κατά πόσο θα επέτρεπε στους Νέγρους να μεταβούν στην ευρύτερη Αμερικανική κοινωνία. Όμως, δεν έγινε καμία συμφωνία όσον αφορά στο τρόπο που θα έπρεπε να λυθεί το πρόβλημα αυτό και έτσι κάθε κίνημα που ήταν υπέρ της κοινωνικής τους ένταξης αναστελλόταν εξαιτίας του απόηχου της περιόδου δουλείας. Άλλωστε, δεν ήταν, ένα πρόβλημα που οι Μαύροι μπορούσαν να λύσουν από μόνοι τους, επειδή είχε να κάνει με την αποδοχή τους από τη λευκή κοινωνία. Παρόλο, λοιπόν, που οι μαύροι έψαχναν διαρκώς ευκαιρίες για να συμμετάσχουν πιο ενεργά στα δρώμενα της Αμερικανικής ζωής, οι προτάσεις τους συχνά απορρίπτονταν. Εξαναγκάστηκαν να επιστρέψουν στον δικό τους κοινωνικό περιβάλλον και κάτι τέτοιο σήμαινε πως η προσδοκία για ισότητα απομακρυνόταν ακόμα πιο πολύ.

Οι συνέπειες από κάτι τέτοιο πάνω στους Νέγρους, δεν είναι εύκολο να εκτιμηθούν στο σύνολο τους. Πάντως, η εγκληματικότητα, τα νοσήματα και ο αναλφαριθμητισμός αυξήθηκαν. Αυτό το γεγονός θεωρείται η απόδειξη της ατέλειας αυτού του κόσμου και της ατυχίας να ζει κανείς σε ένα μέρος όπου ο μαύρος άνθρωπος έχει το στίγμα της κατωτερότητας.

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟ

Η Νεώτερη Ιστορία Της Διαμαρτυρίας Των Νέγρων

1. Αγώνας Χωρίς Βία Μέσα : Το Κίνημα Του Νιαγάρα, Το Ε.Σ.Π.Ε.Φ., Το Πα.Σ.Προ.Ν, Το Σ.Φ.Ι, Η Μα.Σ.Ε.Μ.Βι.

Η νεότερη ιστορία του αγώνα των μαύρων ξεκινάει από το 1905 και παίρνει διάφορες μορφές, είτε νόμιμων διαδικασιών, είτε μυστικών ψηφοφοριών, και πολιτικής ανυπακοής χωρίς τη χρήση βίας. Σχολιάζοντας τις θέσεις του Μπούκερ Τ. Ουάσινγκτον, ο οποίος πίστευε ότι οι μαύροι θα πρέπει πρώτα να μορφωθούν και μετά να αγωνιστούν για την ελευθερία τους, ο Ντυ Μπουά, ένας φλογερός νέγρος αγωνιστής, οργάνωσε το 1905 μια ομάδα από ομοϊδεάτες διανοούμενους: Το Κίνημα του Νιαγάρα. Ο Ντυ Μπουά συγκάλεσε την καινούρια αυτή ομάδα διαμαρτυρίας κοντά στους καταρράκτες του Νιαγάρα (γι' αυτό, το κίνημα ονομάστηκε έτσι) προκειμένου να ενθαρρύνει τους Μαύρους όλης της χώρας να επιμείνουν στα πολιτικά και εκλογικά τους δικαιώματα. Σε μικρό χρονικό διάστημα, μερικοί από τους πρωτεργάτες αυτού του κινήματος έπαιξαν σημαντικό ρόλο στη δημιουργία του Εθνικού Συνεδρίου για την Πρόοδο Των Έγχρωμων Φυλών (Ε.Σ.Π.Ε.Φ) στις 12 Φεβρουαρίου του 1909.

Αρχικά το Ε.Σ.Π.Ε.Φ ενδιαφερόταν κυρίως για τον τερματισμό του λιντσαρίσματος, μιας μορφής δημόσιας τρομοκρατίας (θανάτωση δίχως δίκη). Λέγεται, ότι στη δεκαετία του 1890 στο Νότο κάθε δυο μέρες λύντσαραν κι από ένα μαύρο. Πράγματι, οι αρχηγοί του Ε.Σ.Π.Ε.Φ είχαν απελπιστεί που δεν κατάφεραν ποτέ να απο-

σπάσουν από το Κογκρέσσο έναν ομοσπονδιακό νόμο που να απαγορεύει το λιντσάρισμα. Πιθανότατα, λοιπόν, μια ηθική μεταστροφή να οδήγησε στην εξασθένηση του θεσμού αυτού. Πάντως, το Ε.Σ.Π.Ε.Φ. ξεκίνησε μια επίθεση ευρείας κλίμακας εναντίον του φυλετικού ρατσισμού στα σχολεία, στις εκλογές, στα δημόσια μέσα συγκοινωνίας και στην επιλογή των ενόρκων. Το 1935 το Ε.Σ.Π.Ε.Φ. πέτυχε την εισαγωγή ενός νέγρου στο πανεπιστήμιο του Μέρυλαντ. Επιπλέον, οι δικηγόροι του Ε.Σ.Π.Ε.Φ. κατάφεραν να εξαλείψουν την αποκλειστική πολιτική πρωτιά των λευκών, να προστατέψουν τα εκλογικά δικαιώματα των μαύρων, να μειώσουν τις φυλετικές διακρίσεις των συντεχνιών, να ακυρώσουν περιοριστικά συμβόλαια κατοικίας και γενικότερα, να άρουν τον φυλετικό διαχωρισμό στις δημόσιες υπηρεσίες.

Μερικές οργανώσεις μαύρων ανθρώπων ακολούθησαν διαφορετικές στρατηγικές διαμαρτυρίας από τη δεκαετία 1920. Μια από αυτές ήταν η σχισματική στρατηγική. Ο μαύρος εθνικισμός άνθισε στις δεκαετίες του 1920 και '30 όχι μόνο μέσα από την λογοτεχνική αναγέννηση του Χάρλεμ, αλλά και μέσα από οργανώσεις όπως αυτή του Μάρκου Γκάρβεϋ, το Παγκόσμιο Συμβούλιο για την Πρόοδο των Νέγρων (Πα.Σ.Προ.Ν.). Μέρος του κινήματος του Γκάρβεϋ ήταν και σχέδια για επιστροφή στην Αφρική. Το Πα.Σ.Προ.Ν. ήταν μια αυτάρκης οργάνωση και ο Γκάρβεϋ που εξέφρασε καθαρά μια φιλοσοφία μαύρου εθνικισμού, κατάφερε να προσελκύσει μεγάλο αριθμό υποστηρικτών.

Από τη δεκαετία του 1940 και '50 οι μέθοδοι κινητοποίησης γίνονταν όλο και πιο милитарιστικές στις κοινωνικές ομάδες των μαύρων. Τον Ιούνιο του 1941 ο Φίλιπ Ράντολφ απείλησε πως θα πραγματοποιούσε μια πορεία μαζί με 100.000 μαύρους προς την Ουάσινγκτον προκειμένου να διαμαρτυρηθούν για τον φυλετικό ρατσισμό στην αγορά εργασίας. Μ' αυτόν το τρόπο, ο πρόεδρος Ρούσβελτ αναγκάστηκε να διατάξει την άρση του φυλετικού διαχωρισμού στην εργασία.

Το Συνέδριο της Φυλετικής Ισότητας (Σ.Φ.Ι.) επιτάχυνε τις καμπάνιες διαμαρτυρίας εναντίον του διαχωρισμού στην κατοίκηση καθώς και στην εργασία. Το Σ.Φ.Ι. σχηματίστηκε στο Σικάγο το 1942 και εφάρμοσε με επιτυχία την ιδέα για παθητική αντίσταση στην επανάσταση των μαύρων. Συγχρόνως, η Μαθητική Συντονιστική Επιτροπή Μη Βίας (Μα.Σ.Ε.Μ.Βι.) φύτεψε το σπόρο για το «κίνημα της μαύρης δύναμης».

Αργότερα, τον Φεβρουάριο του 1960, κάποιοι μαθητές από το Γκρίνσμπορο της Βόρειας Καρολίνας, ξεκίνησαν μια καινούρια μορφή διαμαρτυρίας: την καθιστική διαμαρτυρία, η οποία εξαπλώθηκε γοργά σε όλο το Νότο και σε πολλά μέρη του Βορρά. Την άνοιξη και το καλοκαίρι του 1960, νέοι άνθρωποι, λευκοί και μαύροι, «κάθισαν» σε βιβλιοθήκες «λευκών», κολύμπησαν στα νερά των «λευκών» ακτών, και κοιμήθηκαν σε αίθουσες «λευκών» ξενοδοχείων. Πολλοί από αυτούς συνελήφθησαν για καταπάτηση, ανάρμοστη συμπεριφορά και ανυπακοή σε αστυνομικούς. Όταν οι μαύροι μαθητές επικρίθηκαν για την καθιστική τους διαμαρτυρία, φρόντισαν να βάλουν ολοσέλιδες καταχωρήσεις σε κάποιες εφημερίδες, συμπεριλαμβανομένης και της εφημερίδας «Σύνταγμα της Ατλάντα» (Atlanta Constitution) με την εξής φράση: "Δεν σκοπεύουμε να περιμένουμε ατάραχοι, να μας δοθούν σιγά σιγά τα δικαιώματα αυτά που ήδη νομικά και ηθικά μας ανήκουν". Σύντομα πολλές υπηρεσίες που ήταν μόνο για λευκούς, άρχισαν να λειτουργούν και για έγχρωμους ανθρώπους. Τον Μάρτιο του 1961 οι διαμαρτυρίες επεκτάθηκαν και στα Ταξίδια Ελευθερίας, που είχαν οργανωθεί προκειμένου για την άρση του φυλετικού ρατσισμού στα διαπολιτειακά μέσα συγκοινωνιών (υπεραστικά λεωφορεία, κ.λ.π) και στους σταθμούς των λεωφορείων του Νότου. Παρόλο που τα Ταξίδια Ελευθερίας ήταν αρχικά ένα σχέδιο του Σ.Φ.Ι., είχε την υποστήριξη του Σ.Χ.Η.Ν. (Συνδιάσκεψη Χριστιανικής Ηγεσίας του Νότου). Στις 4 Μαΐου μαύροι και λευκοί εθελοντές ανέβηκαν στα λεωφορεία για ένα ταξίδι μέσα

από την πολιτεία της Βιρτζίνια, της Ν. Καρολίνας, της Γεωργίας, της Αλαμπάμα, και του Μισισσιππή έως την Νέα Ορλεάνη. Αυτό το πολυδιαφημισμένο σχέδιο εξαργίωσε πέρα από κάθε λογική τους αντιδραστικούς του Νότου. Επιτίθονταν με λύσσα στα λεωφορεία. Οι ταξιδιώτες σύρθηκαν, χτυπήθηκαν και φυλακίστηκαν. Όμως, τα Ταξίδια Ελευθερίας κατάφεραν σταδιακά να διαδώσουν το κίνημα από τα πανεπιστήμια έως στα μικρά χωριά της επαρχίας του Νότου.

Υπήρχε μια αυξανόμενη κίνηση επιθετικών милитарιστικών οργανώσεων προσανατολισμένων στην ιδεολογία της μαύρης δύναμης. Επίσης, το μποϊκοτάρισμα στα σχολεία, οι πικετοφορίες (πορείες με πλακάτ) και οι απεργίες είχαν γίνει πλέον κοινός τόπος.

2. Οι Διάφοροι Θρησκευτικοί Θεσμοί Στον Αγώνα Των Μαύρων

Τα νεώτερα χρόνια της Αфро-αμερικανικής ιστορίας δεν χαρακτηρίζονται από κοινό αγώνα και τα μέσα για τη διεκδίκηση και την απόκτηση της ελευθερίας ήταν πολύ διαφοροποιημένα σε σχέση με τις βασικές αρχές. Οι μαύροι δεν είχαν ευκαιρίες πλήρους συμμετοχής σε άλλους θεσμούς, και αυτό είχε ως συνέπεια την συγκέντρωση των περισσότερων από αυτούς στην εκκλησία. Συνεπώς, αυτό το γεγονός οδήγησε σε διαχωρισμό και σε διαφορετική τακτική προσέγγισης του ίδιου στόχου. Ένας νέος θρησκευτικός θεσμός που προσέελκυσε την προσοχή πολλών Νέγρων και έστρεψε έντονα την προσοχή στο θέμα της αλλοτρίωσης των Νέγρων, ήταν το Έθνος του Ισλάμ – ή αλλιώς, οι Μαύροι Μουσουλμάνοι. Απ' την άλλη μεριά, ο Αιδεσιμότατος Μάρτιν Λούθερ Κινγκ, εκπροσωπούσε τους Χριστιανούς και το Κίνημα της Μη Βίας. Ο ίδιος πλησίασε πιο πολύ από όλους στο να γίνει ηγέτης - σύμβολο του αγώνα των μαύρων. Πάντως, το γεγονός της πληθώρας των διαφορετικών απόψεων μεταξύ των ηγετικών προσώπων του αγώνα των μαύρων φανερώνει ότι η επανάσταση στερείτο μιας ευδιάκριτης και κεντρικής κατεύθυνσης, αφού κανείς, ούτε άτομο ούτε οργάνωση δεν κατάφερε να μιλήσει εκ μέρους όλων ανεξαιρέτως των μαύρων.

Α) Το Έθνος Του Ισλάμ Και Ο Μάλκολμ Χ

Το 1930 ο Ελάιτζα Πουλ συνάντησε τον Φάρντ Μοχάμεντ, ο οποίος δίδασκε το νέγρικο μουσουλμανικό ευαγγέλιο. Μετά την εξαφάνιση του Φάρντ Μοχάμεντ το 1934, ο Πουλ ισχυρίστηκε ότι ο δάσκαλος του ήταν ο Αλλάχ ενσαρκωμένος. Έπειτα, ονόμασε τον εαυτό του Ελάιτζα Μοχάμεντ και ίδρυσε το Έθνος του Ισλάμ. Η θρησκευτική αυτή ομάδα ανέλαβε με αρκετή σεμνότητα, να εμψυχώσει και να προσφέρει ασφάλεια στους άνεργους, στους μαύρους απόκληρους που είχαν ψάξει μάταια για μια θέση στην ευρύτερη κοινωνία.

Αποδεχόμενοι τις δοξασίες της θρησκείας του Ισλάμ, οι μαύροι μουσουλμάνοι αποποιήθηκαν την πίστη τους στην έσχατη λύση του φυλετικού προβλήματος στις Η.Π.Α. Απέρριψαν όλα τα ονόματα που υπαινίσσονταν και την παραμικρή σχέση με την λευκή Αμερική.

Ο πιο προικισμένος και εύγλωττος εκπρόσωπός τους ήταν ο Μάλκολμ Χ (Εξ). Το πραγματικό όνομα του Μάλκολμ Χ ήταν Μάλκολμ Λιτλ. Ο πατέρας του δολοφονήθηκε από μέλη της Κου Κλουξ Κλαν και ο ίδιος ήταν ληστής, τοξικομανής και πρώην κατάδικος. Από τον καιρό που γνώρισε τον Ισλαμισμό, άλλαξε το επίθετό του με ένα Χ (Εξ). Το Χ στα μαθηματικά αντιπροσωπεύει το άγνωστο και εφόσον οι μαύροι της Αμερικής ήταν αποκομμένοι από τον Αφρικανικό πολιτισμό και τη γη τους, χρησιμοποιούν το άγνωστο (Χ) ώσπου να επιστρέψουν πάλι στη χώρα τους. Ο Μάλκολμ πήρε την επίσημη μόρφωση προκειμένου για τον ηγετικό του ρόλο ως ομιλητής – συντονιστής, από τον Αξιότιμο Ελάιτζα Μοχάμεντ. Η εξυπνάδα και η ικανότητα του για την ηγετική θέση τον οδήγησαν να γίνει και λειτουργός του τεμένους Νο.7 στο Χάρλεμ, όπου κατάφερε να φέρει νέα μέλη και να κινήσει το ενδιαφέρον αμέτρη-

των άλλων ατόμων. Επιπλέον, στη διάρκεια της εκπαίδευσης του ασχολήθηκε και με τις διεθνείς σχέσεις. Το 1959 ως ο ιδιαίτερος απεσταλμένος του Αξιότιμου Ελάιτζα Μοχάμεντ, ο Μάλκολμ Χ ταξίδεψε στα Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, στο Σουδάν και στη Νιγηρία. Το ταξίδι τον βοήθησε να διευρύνει τις απόψεις του και να θέσει τα ζητήματα του φυλετικού διαχωρισμού σε ένα ευρύτερο διεθνές πλαίσιο. Όλα αυτά, παράλληλα με τις ευκαιρίες που είχε για δημόσιες διαλέξεις τον ανέδειξαν στη πρώτη γραμμή των αρχηγών. Οι λόγοι του υποστήριζαν ότι η επανάσταση έχει άμεση σχέση με τη γη η οποία είναι η βάση της ελευθερίας και της δικαιοσύνης, αφού πάνω στη γη του ένας άνθρωπος χτίζει το έθνος του. Οι δηλώσεις του ήταν πικρές και σκληρές. Έλεγε δε, ότι η επανάσταση είναι αιματηρή, εχθρική και ασυμβίβαστη και καταστρέφει κάθε τι που πέφτει στο δρόμο της.

Παρ' όλα αυτά, ο Μάλκολμ Χ διαγράφηκε από τους Μαύρους Μουσουλμάνους όταν περιέγραψε την δολοφονία του προέδρου Κέννεντυ ως εξής: «Το περιστατικό αυτό μου θύμιζε κοτόπουλα που έρχονται και κουρνιάζουν στο σπίτι». Επίσης, κατήγγειλε σε ιδιαίτερο περιβάλλον τις εξωσυζυγικές σχέσεις του Ελάιτζα Μοχάμεντ, που ήταν παράνομες απέναντι στο δόγμα του Ισλαμισμού. Τον Μάρτιο του 1964 έφυγε από τους Μουσουλμάνους και αμέσως σχημάτισε το δικό του οργανισμό που αρχικά ονομάστηκε Ίδρυμα Μουσουλμανικού Τεμένους, και διακήρυττε τη συνεχιζόμενη πίστη στον Ελάιτζα Μοχάμεντ. Ο Μάλκολμ έλεγε εκείνη την εποχή: «Από εδώ και στο εξής θα μιλάω με τα δικά μου λόγια και θα έχω τις δικές μου ιδέες. Δεν πρόκειται να στραφώ ενάντια σε άλλους μαύρους ηγέτες. Η πολιτική μας φιλοσοφία θα είναι ο μαύρος εθνικισμός. Οι λευκοί μπορούν να μας βοηθήσουν, όμως δε μπορούν να μας ακολουθήσουν. Δε μπορεί να υπάρξει ενότητα μεταξύ μαύρων και λευκών, εάν προηγουμένως δεν υπάρξει ενότητα μεταξύ των μαύρων». Ένα ταξίδι στη Μέκκα τον μεταμόρφωσε κυριολεκτικά. Σχημάτισε έναν καινούριο, ευρύτερο οργανισμό Άφρο-αμερικανικής ένωσης (Ο.Α.Α.Ε) ώστε να στηρίζει τους δεσμούς μεταξύ της πατρίδας Αφρικής και των «εξόριστων» στην Αμερική παιδιών της. Αυτή ήταν η τελευταία και καλύτερη συνεισφορά του στην ενδεχόμενη απελευθέρωση και στην ενότητα του λαού του. Ο πρόωρος θάνατός του – τον δολοφόνησαν τον Φλεβάρη του 1965 – απογύμνωσε τις μάξες των μαύρων από τον «λαμπρό μαύρο πρίγκιπά» τους. Ο θάνατος του Μάλκολμ Χ άφησε στον Μοχάμεντ τον απρόκλητο και απόλυτο έλεγχο της μεγαλύτερης μαύρης εθνικιστικής οργάνωσης στη χώρα. Ο τελευταίος πέθανε το 1975· ο γιος του, Γουάλας, έγινε αρχιπουργός και οδήγησε τους Μαύρους Μουσουλμάνους στο – λεγόμενο – μεσαίο χώρο του Ισλαμισμού. Μάλιστα ονόμασε την οργάνωση Παγκόσμια Ισλαμική Κοινότητα της Δύσης και επέτρεψε σε όσους ανθρώπους ανεξαρτήτου φυλής και εθνικότητας ήθελαν, να γίνουν μέλη. Ο Γουάλας δραστηριοποιήθηκε και σε μη μουσουλμανικά ζητήματα· επιπλέον επισκέφτηκε μαζί με άλλους μαύρους ηγέτες τον Λευκό Οίκο. Το 1978 εγκατέλειψε τη θέση του αρχιπουργού και ασχολήθηκε με το ιεραποστολικό έργο. Παρ' όλα αυτά, σύντομα αναβίωσαν οι αρχικές σχισματικές διδαχές του Ελάιτζα Μοχάμεντ.

1. Οι Μαύροι Πάνθηρες

Στις 22 Αυγούστου 1989, στο Όκλαντ των Ηνωμένων Πολιτειών πυροβολείται ο ιδρυτής της οργάνωσης «Μαύροι Πάνθηρες», ο Δρ.Χιούι Πέρσι Νιούτον. Παρ' όλο που ο θάνατος του υποδήλωνε και το πνευματικό τέλος της οργάνωσης, ακόμα και στις μέρες μας τίθενται ερωτήματα σχετικά με τη διάλυση. Οι «Μαύροι Πάνθηρες» είχαν αφιερώσει τη ζωή τους καθ' ολοκληρίαν στην υπεράσπιση της Μαύρης κοινότητας. Πιθανότατα να ήταν η πιο αποτελεσματική Άφρο-αμερικανική οργάνωση και η μοναδική που ανέπτυξε κάποια επικοινωνία με άλλες ριζοσπαστικές οργανώσεις λευκών που είχαν παρόμοιες απόψεις και ιδανικά.

Η ομάδα αυτή ιδρύθηκε το 1966 από τον Πέρσι Νιούτον και τον Μπόμπυ Σιαλ και είχε βασιστεί στις αρχές και στις απόψεις του Μάλκολμ Χ. Αυτές ήταν: η αυτοάμυνα, η αυτοπροσδιορισμός και η ενεργή συμμετοχή στα ζητήματα της οργάνωσης. Ο κύριος στόχος της ήταν να σταματήσει την ανεξέλεγκτη βία των αστυνομικών εναντίον των μαύρων στο Όκλαντ. Το 1967, οι «Μαύροι Πάνθηρες» εξέδιδαν μια εφημερίδα με το ίδιο όνομα που γρήγορα έγινε ένα δυναμικό μέσο επικοινωνίας. Επίσης, φορούσαν στολή που αποτελούνταν από ένα μαύρο δερμάτινο σακάκι και μαύρο μπερέ που υποδήλωνε υπερηφάνεια και ενότητα. Η χρήση όπλων επιτρεπόταν μόνο για λόγους αυτοάμυνας.

Η αστυνομία και η κυβέρνηση των Ηνωμένων Πολιτειών εναντιωνόταν διαρκώς στους «Μαύρους Πάνθηρες». Ο ιδρυτής τους κατηγορήθηκε για φόνο και φυλακίστηκε. Δυστυχώς, μετά την αποφυλάκισή του οι «Μαύροι Πάνθηρες» είχαν αρχίσει να αποδιοργανώνονται και να διασκορπίζονται. Βέβαια, το μήνυμά τους που ήταν «Μαύρη Δύναμη», αντιτάχθηκε κάθε μορφής οικονομικής και κοινωνικής αδικίας και καθ' όλη τη 12ετή δράση τους κατάφεραν να παραμείνουν αυθεντικοί. Πάνω απ' όλα δίδαξαν την αγάπη και την συμπαράσταση ανάμεσα στους μαύρους και τους έδωσαν ελπίδα σε μια χρονική περίοδο που η μαύρη κοινότητα είχε βυθιστεί στην απελπισία.

2. Κου Κλουξ Κλαν: Η Απάντηση Των Λευκών Στον Μαύρο Αγώνα

Η Κου Κλουξ Κλαν είναι μια οργάνωση – ίσως η πιο αιματοβαμμένη – που ιδρύθηκε το 1866 στο Νότο, στην πολιτεία Τεννέσσυ. Θέρισε στην κυριολεξία τις Η.Π.Α. και εξαπλώθηκε παγκοσμίως. Είχαν σαν όπλο τους το φόβο για να κρατούν υποταγμένους τους μαύρους – στην αρχή – και τους ΕΒραίους, τους Ινδιάνους και τους Κουβανούς – αργότερα. Ο κύριος στόχος τους ήταν να υποστηρίξουν την υπεροχή της λευκής φυλής και τη σταθερή πίστη τους ότι ο Θεός τους είχε εμπιστευτεί προκειμένου να ασκούν εξουσία πάνω στις δήθεν κατώτερες φυλές.

Τα πρώτα μέλη της Κλαν ήταν νεαροί αξιωματούχοι του ήδη διαλυμένου ομοσπονδιακού στρατού καθώς και νέοι άνθρωποι που ανήκαν στη μεσαία αγροτική τάξη και μισούσαν τους Νέγρους. Οι πρώτες επιθέσεις της Κλαν έγιναν για πλάκα και για να τρομοκρατήσουν, μα ακόμα δεν είχε διαπραχθεί κανένα έγκλημα. Όμως, όταν τον Φεβρουάριο του 1867, ένας νόμος αποστέρησε το δικαίωμα ψήφου σε κάθε πρώην ομοσπονδιακό αξιωματούχο, ενώ επέτρεπε στους πρώην σκλάβους, δηλαδή σε νέγρους, να ψηφίζουν, σημειώθηκαν πολλές δολοφονίες στο Τεννέσσυ, στη Νέα Ορλεάνη και στο Αρκάνσας. Η Κλαν δρούσε με απόλυτη αυτονομία και ήταν αήττητη. Συνήθως, κρέμαγαν τα θύματά τους ή τα μαστίγωναν μέχρι θανάτου. Τους έκαιγαν τα σπίτια και έβαζαν φωτιά σε τεράστιους σταυρούς σαν σύμβολο της πίστης και της δύναμής τους. Αλλά, το χειρότερο ήταν που κρύβανε τα κεφάλια τους κάτω από άσπρες κουκούλες και σεντόνια.

Λίγες δεκαετίες αργότερα, το 1915, η Κου Κλουξ Κλαν αναγεννιέται στην Ατλάντα, από τον γιο ενός πρώην μέλους, τον Γουίλιαμ Σίμμονς. Έως το τέλος του 1923 το ανθρώπινο δυναμικό της οργάνωσης υπολογίζεται στα 2,5 (δυόμισι) εκατομμύρια μέλη, τα οποία στήριζαν και οικονομικά την Κλαν. Το 1925, ο Ντέιβιντ Στέφεν, ένα ισχυρό μέλος της οργάνωσης, μαζί με τους σωματοφύλακές του, βασάνισε, βίασε και σκότωσε την γραμματέα του. Στη δίκη που ακολούθησε, ο ίδιος αποκάλυψε πολλά εγκλήματα της Κ.Κ.Κ. Κάτι τέτοιο οδήγησε στην παραίτηση χιλιάδων μελών και σταδιακά η οργάνωση διασπάστηκε ξανά το 1939.

Μετά το 1954 ο Ρόμπερτ Σέλτον έστησε ξανά την Κ.Κ.Κ. και σχεδόν την ίδια χρονική περίοδο εμφανίστηκαν χιλιάδες οργανώσεις με κοινές ή παρόμοιες αρχές όπως: οι Λευκές Σταυροφορίες και οι Τζέντλεμεν του Νότου, που ήταν ευρύτερα

γνωστές ως Συμβούλια. Η Τρομοκρατία και οι φόντοι δεν έχουν ακόμα σταματήσει και φαίνεται πως πίσω από όλα αυτά βρίσκονται κρυφά πολιτικά και κοινωνικά συμφέροντα της σύγχρονης Αμερικής.

Αυτή η υποδιαίρεση που αφορά στην Κου Κλουξ Κλαν δεν είναι αρκετή για να καλύψει τις ειδικές δραστηριότητες της ούτε και τις τρομακτικές συνέπειες που είχε και ακόμα έχει στην ΑΜερική και σε όλο τον κόσμο. Παρ' όλα αυτά, αναφέρει – συνοπτικά – τουλάχιστον την ύπαρξη ενός τέτοιου θεσμού που στη διάρκεια της νεώτερης ιστορίας του στράφηκε εναντίον του αγώνα των Μαύρων για ελευθερία και πολιτικά δικαιώματα.

Β) Λούις Φάρακχαν: Το Μαύρο Αυγό της Οχιάς

Όταν ήταν νέος, ο Λούις Φάρακχαν κέρδιζε 500 δολάρια την εβδομάδα σαν τραγουδιστής και χάρη στους έξυπνους στίχους του μπορούσε να καθηλώσει ένα ολόκληρο νυχτερινό κέντρο. Όμως, στις τέσσερις δεκαετίες από τότε που προσχώρησε στο Έθνος του Ισλάμ, εξελίχθηκε σε μάγο του λόγου σε διαφορετική, αυτή τη φορά, σκηνή και με διαφορετικά εργαλεία: όχι δηλαδή τους στίχους του, αλλά το βαθιά ριζωμένο μίσος του για την εξουσία των λευκών στην Αμερική. Ήταν και ακόμα είναι σα «βασιλιάς σε οργισμένο καρναβάλι».

Ο Λούις Γιουτζίν Γουάλκοτ γεννήθηκε το 1933 και πήρε το όνομα ενός άντρα που δεν ήταν ο πατέρας του – και επιπλέον, στη συνέχεια παράτησε και την οικογένειά του. Ο "Τζιν" Γουάλκοτ δε γνώρισε ποτέ τον αληθινό του πατέρα. Μεγάλωσε στην περιοχή Ρόξμπουρι της Βοστόνης, ένα ευημερές κέντρο του Δυτικοϊνδιανικού πολιτισμού και από νεαρή ηλικία έκανε μαθήματα βιολιού. Έπειτα γράφτηκε για ένα χρόνο στο Μπόστον Λάτιν, το πιο φημισμένο δημόσιο σχολείο σε εθνικό επίπεδο. Και αργότερα παρακολούθησε μαθήματα σε ένα κολλέγιο στη Βόρια Καρολίνα για μαύρους δασκάλους. Το 1953 φεύγει από το Κολλέγιο Γούνινστον – Σάλεμ και γίνεται τραγουδιστής. Το επόμενο βήμα – η προσχώρηση του στο Έθνος του Ισλάμ – δεν ήταν δύσκολο γι' αυτόν. Ο Μάρκους Γκάρβεϋ, ο Τζαμαϊκανός ηγέτης του κινήματος Επιστροφή–Στην–Αφρική, ήταν ήρωας στο Ρόξμπουρι. Οι θεωρίες του Γκάρβεϋ και του Ελάιτζα Μοχάμεντ ήταν βασισμένες στην ίδια αντίληψη: ότι η λευκή Αμερική δεν θα δεχτεί ποτέ τους μαύρους σε μια ισότιμη και ισόνομη κοινωνία. Το 1955 σε ένα νυχτερινό κέντρο στο Σικάγο ο Τζιν Γουάλκοτ άκουσε το Μοχάμεντ να βγάζει λόγο. Αυτό το γεγονός ήταν και η αφορμή για τον προσηλυτισμό του στο Έθνος του Ισλάμ (Ε.Τ.Ι). Γίνεται μέλος με το όνομα Λούις Χ και κάποια χρόνια αργότερα αλλάζει το όνομα του σε Φάρακχαν. Ο Μοχάμεντ αναπλήρωσε τη θέση του πατέρα που δε γνώρισε ποτέ. Ο Μάλκολμ Χ ήταν ο δάσκαλός του Φάρακχαν στο Χάρλεμ και σύντομα, το 1957, ο δεύτερος έγινε λειτουργός του τεμένους της Βοστόνης. Μέσα σε δύο χρόνια από τότε που προσχώρησε στο Έθνος του Ισλάμ, έγραψε, ανέβασε και πρωταγωνίστησε σε ένα έργο με τον τίτλο «Η Δίκη», όπου υποδυότανε τον κατηγορο. Ο Φάρακχαν κατηγορούσε έναν λευκό, που ήταν ο εναγόμενος, ως τον μεγαλύτερο ψεύτη στη γη και τον καταδίκασε σε θάνατο. Βέβαια, υπήρχε μίσος και πέρα από τη σκηνή. Ο Φάρακχαν καταδίκασε με μοχθηρία οποιονδήποτε τολμούσε να αμφισβητήσει τα προνόμια του Έθνους. Έτσι, όταν ο Μάλκολμ Χ κατήγγειλε τη ρατσιστική ιδεολογία του Ελάιτζα Μοχάμεντ και αποχώρησε από το Ε.Τ.Ι., ο Φάρακχαν τον κήρυξε υποψήφιο σε θάνατο. Σε λίγο, το 1965, ο Μάλκολμ δολοφονείται. Δεν υπάρχει απόδειξη που να συνδέει τον Φάρακχαν με τη δολοφονία, αλλά ο ίδιος παραδέχθηκε ότι συνέβαλε στο να δημιουργηθεί η «ατμόσφαιρα» που οδήγησε σε αυτή την πράξη.

Στα χρόνια που μεσολάβησαν έγιναν αμέτρητες φιλονικίες και σποραδικές φασαρίες – με τον Φάρακχαν πάντοτε να επιβιώνει και να ανεβαίνει ψηλότερα. Μετά το θάνατο του Ελάιτζα Μοχάμεντ διαχωρίζει τη θέση του από την mainstream

πολιτική του Γουάλας Μοχάμεντ και ορκίζεται να αναβιώσει τις αυθεντικές διδαχές του Ελάιτζα. Το 1984 υποστηρίζει στο Λευκό Οίκο τον Τζέσε Τζάκσον. Ο Τζάκσον ήταν για χρόνια με το Δημοκρατικό Κόμμα, κάτι σαν τη μαύρη δίοδο στην εξουσία, μα τώρα πια είναι πολύ λιγότερο δημοφιλής από τον Φάρακχαν ανάμεσα στους Αфро-αμερικανούς φοιτητές. Πάντως, η είσοδος του Φάρακχαν στην πολιτική καταστράφηκε από έναν λόγο που εκφώνησε και όπου φάνηκε να επαινεί τον Χίτλερ και τον χαρακτηρισμό του Ιουδαϊσμού ως «θρησκεία για πέταμα». Το 1985 ο Μουαμάρ Καντάφι δανείζει στον Φάρακχαν πέντε εκατομμύρια δολάρια, χωρίς τόκο, για να χρηματοδοτήσει τον ΕΞΟΥΣΙΑ (POWER), ένα μαύρο οικονομικό και αναπτυξιακό σχέδιο. Σε ένα συλλαλητήριο του ΕΞΟΥΣΙΑ στη Νέα Υόρκη, ο Φάρακχαν αποκαλεί την πόλη «πρωτεύουσα των Εβραίων». Το 1993 δίνει δύο παραστάσεις με βιολί παίζοντας τη μουσική του Εβραίου συνθέτη Μέντελσον. Η Μαύρη Κομματική διοίκηση του Κογκρέσου τον προσκαλεί σε στενότερες επαφές, αλλά η συμφιλίωσή τους αναβάλλεται εξαιτίας ενός λόγου γεμάτου μίσος που βγάζει στο κολέγιο του Νιου Τζέρσεϋ. Το 1995, η κόρη του Μάλκολμ Χ, Σαμπάζ, συλλαμβάνεται για το σχεδιασμό της δολοφονίας του Φάρακχαν ως αντίποινα στο ρόλο που εκείνη πίστευε πως έπαιξε ο τελευταίος στο θάνατο του πατέρα της.

Ο Φάρακχαν είναι γενικά μια αμφιλεγόμενη προσωπικότητα της κοινωνίας. Στα έγκυρα γκάλοπ του περιοδικού *newsweek* οι μαύροι χωρίζονται σε ίσο ποσοστό 41%, όσον αφορά στην εικόνα που έχουν γι' αυτόν, θετική ή αρνητική. Βέβαια, ο ίδιος είναι ικανός να προσελκύσει ένα κοινό καλύτερα από κάθε άλλον πολιτικό. Προετοίμαζε, δε, την είσοδό του στην πολιτική πολύ πιο προσεχτικά απ' όσο η Λευκή Αμερική έδινε σημασία. Ξεκίνησε το 1990 με την περιοδεία του «Stop The Killings» που στόχευε στην έμφαση της ύπαρξης της αστικής βίας. Το 1993 απευθύνθηκε σε 20.000 μαύρους της Νέας Υόρκης. Τον Οκτώβριο του 1995 οργάνωσε με επιτυχία την πορεία ενός εκατομμυρίου ανδρών (Million Man March) στην Ουάσινγκτον. Θα μπορούσαμε να πούμε ότι οι ταραχές του 1992 στο Λος Άντζελες που ακολούθησαν την αθώωση τεσσάρων αστυνομικών οι οποίοι είχαν κακοποιήσει βίαια τον Ρόντνεϋ Κινγκ ίσως και να είναι το πιο πρόσφατο γεγονός στην ιστορία όπου ένα εκατομμύριο άνθρωποι διαδήλωσαν για τα δικαιώματά τους. Μέχρι που στο Million Man March του Φάρακχαν ένας τέτοιος αριθμός ατόμων συγκεντρώθηκε προκειμένου να αναγγείλει τον ανδρισμό του και να ζητήσει συγγνώμη για τις αδικοπραγίες που έπραξε στο παρελθόν. Οι μαύροι άνδρες που είχαν κατακλύσει την πλατεία στην Ουάσινγκτον, είχαν έρθει ο ένας για τον άλλον, για να συναντηθούν, να χαιρετηθούν, να προσευχηθούν, να τραγουδήσουν, να βρεθούν για λίγο μαζί και να μοιραστούν ένα μικρό κομμάτι από την ιστορία. Όμως, συγκεντρώθηκαν εκεί και για να αποδείξουν στην Αμερική ότι οι Μαύροι άνδρες δεν είναι «είδος προς εξαφάνιση». Τα παρακάτω είναι η σύνοψη της "Ανακοίνωσης των Θέσεων" της συγκεκριμένης πορείας:

1. Ο σκοπός της πορείας είναι να δείξουν οι μαύροι άνθρωποι στην κυβέρνηση της Αμερικής και σε όλο τον κόσμο ότι είμαστε έτοιμοι να πάρουμε τη θέση μας ως επικεφαλής των οικογενειών μας και των κοινοτήτων μας, και ότι είμαστε έτοιμοι να επωμιστούμε την ευθύνη της στήριξης των γυναικών και των παιδιών μας και της δημιουργίας των κοινοτήτων μας.

2. Ο ρόλος της γυναίκας στην πορεία: ζητούμε από τις συζύγους και τις κόρες μας να μείνουν σπίτι αυτή τη μέρα· όχι επειδή δεν τις χρειαζόμαστε ούτε επειδή πιστεύουμε ότι δεν είναι σε θέση να μας στηρίζουν ουσιαστικά. Έχουν υπομονή και περιμένουν εμάς να αναλάβουμε τις ευθύνες μας, κι έτσι τώρα που αποφασίσαμε να υπερασπιστούμε και τις ίδιες και τις οικογένειές μας, θέλουμε να μας βοηθήσουν στην πορεία μας τούτη μένοντας σπίτι με τα παιδιά μας για

να τα διδάξουν με συμπόνια αυτό που οι άντρες τους αποφάσισαν επιτέλους να κάνουν.

3. Το αναμενόμενο αποτέλεσμα της πορείας: Οι Μαύροι άντρες κάθε θρησκευτικού συνδέσμου, κάθε αστικής, αδελφικής και πολιτικής πίστης – όλοι μας – θα είμαστε ενωμένοι. Το πνευματικό κέρδος θα είναι ο κοινός σκοπός να αγαπούμε τους εαυτούς μας και να αγαπάμε ο ένας τον άλλον. Το οικονομικό όφελος είναι ότι για πρώτη φορά με κοινό ταμείο θα αγοράζουμε χωράφια, θα στήνουμε εργοστάσια, θα εισέλθουμε στο διεθνές εμπόριο, θα κάνουμε αίτηση στην κυβέρνηση να μην παραχωρεί την κατασκευή και παραγωγή προϊόντων σε τριτοκοσμικές χώρες, αλλά στις κοινότητες μαύρων και στα γκέτο που είναι τρίτος κόσμος.

Παρ' όλα αυτά, η επιτυχία της πορείας, ανέγειρε πολλά ερωτήματα. Ήταν αμφίβολο εάν όσοι πήραν μέρος στην πορεία θα προσπαθήσουν πραγματικά να φτιάξουν τις διαλυμένες τους οικογένειες, να βελτιώσουν τα σχολεία τους, να καταπολεμήσουν το έγκλημα και να ξεκινήσουν επιχειρήσεις και επίσης, δεν είναι σίγουρο αν οι καλές προθέσεις θα χαθούν σιγά-σιγά. Ο ίδιος ο Φάρακχαν δεν έχει καμία αμφιβολία σχετικά με ένα σημείο της πορείας: ότι θα τον εκτιμήσουν πλέον ως εθνική δύναμη. Στη διάρκεια μιας συνέντευξης του στο περιοδικό *Newsweek* ισχυρίστηκε ότι είναι ήδη νόμιμα αποδεκτός και ότι σκοπεύει να δημιουργήσει μια Τρίτη Δύναμη από Ρεπουμπλικάνους, Δημοκράτες και Ανεξάρτητους. Προσωπικά, πιστεύω ότι εάν η μεγαλορρημοσύνη και μόνο φτάνει για να γίνει κανείς αρχηγός, τότε η Αμερική θα έχει να κάνει με τον Λούις Φάρακχαν για πολύ καιρό ακόμα.

Γ) Η Επανάσταση Του Κχαλίντ Μοχάμεντ

Ίσως, ένας από τους πλέον αμφιλεγόμενους, αυτοδιοριζόμενους μαύρους εκπροσώπους του Έθνους Του Ισλάμ στην Αμερική να είναι ο Κχαλίντ Μοχάμεντ. Αυτός τρόμαξε και συγχρόνως κατέπληξε την Αμερική με τις ωμές και δύσπεπτες δηλώσεις του. Η ασυμβίβαστη προσωπικότητά του και η επιρροή που ασκούσε στον απλό λαό παίζουν σημαντικό ρόλο στη ζήτηση που έχει από πανεπιστήμια και κοινοτικά κέντρα σε όλη τη χώρα. Για τους Μαύρους, το μήνυμά του είναι μαύρος εθνικισμός. Για τη Λευκή Αμερική, η συμβουλή του είναι να διορθώσουν όλες τις αδικίες που έχουν διαπράξει εναντίον των Αφρικανών, πριν να είναι πολύ αργά.

Μετά τη δολοφονία του Μοχάμεντ τον Ιούνιο του 1994, τα μέσα μαζικής ενημέρωσης έπαψαν να αναφέρουν το όνομά του, προσπαθώντας μ' αυτόν το τρόπο να τον απαλείψουν από την κοινή μνήμη. Φήμες εξακολουθούν να κυκλοφορούν, ωστόσο, σχετικά με τον πολιτικό χωρισμό του από τον υπουργό Λούις Φάρακχαν, αρχηγού του Έθνους Του Ισλάμ καθώς και με άλλα μέλη του Ε.Τ.Ι. που βρίσκονται σε ηγετικές θέσεις.

Ο Μοχάμεντ (του οποίου το πραγματικό όνομα ήταν Χάρολντ Μουρ Βαν) γεννήθηκε το 1948 στο Χιούστον του Τέξας. Όταν ήταν ακόμα έφηβος οι γονείς του πήραν διαζύγιο. Ετοιμαζόταν να γίνει ιεροκήρυκας στο πανεπιστήμιο Ντίλλαρντ όπου, το 1967, άκουσε για πρώτη φορά τον Λούις Φάρακχαν. "Ποτέ μου δεν είχα ακούσει κανέναν να μπορεί να παίρνει τη Βίβλο και να την διδάσκει από μια θεολογική προοπτική υπέρ της απελευθέρωσης των μαύρων. Κατάλαβα πως μπορούμε να φέρουμε κοντά το πνευματικό στοιχείο με τον αγώνα για απελευθέρωση", εξιστορεί ο ίδιος.

Παρ' όλο που παρακινήθηκε από το μήνυμά του Φάρακχαν, ο Μοχάμεντ δεν προσχώρησε στο Έθνος του Ισλάμ, παρά μόνο ύστερα από αρκετά χρόνια όταν τον γνώρισε προσωπικά στο πανεπιστήμιο του Χάρβαρντ. Ο ήρωάς του ήταν ο Μάλκολμ Χ και γι' αυτό το λόγο η ένωσή του με το Ε.Τ.Ι. έγινε με δυσκολία. Μέσα σε

μικρό χρονικό διάστημα ανέβηκε όλα τα σκαλιά της ιεραρχίας του E.T.I. και διορίστηκε στη θέση του Εθνικού εκπροσώπου, οπότε και προωθήθηκε σε εθνικό επίπεδο. Όμως, στις 29 Νοεμβρίου 193, ο Δρ. Μοχάμεντ εκφώνησε τον επίμαχο λόγο του Κολεγίου Κιαν, «Η Μυστική Σχέση Των Μαύρων και Των Εβραίων», ο οποίος του κόστισε την παύση του από τη θέση του στο E.T.I., αλλά όχι και την ιδιότητα του μέλους. Παρά τις φήμες ότι σχεδιάζει να ξεκινήσει το δικό του κίνημα, η απάντηση του Κχαλίντ είναι "Θα αγωνίζομαι πάντοτε για την ελευθερία και την ανεξαρτησία των μαύρων και θα είμαι πάντα μέλος του E.T.I.

Τα τελευταία 28 χρόνια, ο Δρ. Μοχάμεντ έχει αφιερώσει τη ζωή του στο να διαδώσει την εικόνα που έχει ο ίδιος για τον πόλεμο που είμαστε μπλεγμένοι και για την επανάσταση που πρέπει να γίνει προκειμένου να αλλάξουν τα πράγματα και να καρποφορήσουν. Είκοσι τέσσερις ώρες τη μέρα, επτά μέρες τη βδομάδα ο Μοχάμεντ είναι ταμένος σε έναν πόλεμο, ο οποίος, όπως περιγράφει ο ίδιος, μοιάζει με *"μάχη για την καρδιά και το μυαλό του λαού μας"*. Έχει αποδείξει πλείστες φορές ότι εννοεί πραγματικά όλες τις δηλώσεις του, που συχνά είναι σοκαριστικές και αυθάδεις. Όλοι οι άνθρωποι της μαύρης φυλής πρέπει να ακούσουν την πρόσκλησή του για συνειδητοποίηση της κατάστασης. Όμως, σε μια γενιά που έχει φτάσει στο σημείο να συσχετίζει την αυθεντικότητα με την επαναστατικότητα για την επαναστατικότητα και μόνο, η πρόσκληση του Μοχάμεντ για δράση απαιτεί μεγάλη προετοιμασία και αλλαγή. Πάντως, ενώ, ο Κχαλίντ είναι πιθανότατα, κατά μια έννοια, αδιάλλακτος σε σχέση με την μαύρη ηγεσία της μέσης οδού, η πολεμική προπαγάνδα που επιχειρεί είναι μια φωνή που πρέπει να ακουστεί σε μια εποχή επανακάμπτουσας θετικής δράσης. Ο ίδιος ο Δρ. Μοχάμεντ τα συνόψισε όλα αυτά ως εξής: *"Θέλω να με θυμούνται ως αληθινό τρομοκράτη και αγωνιστή της ελευθερίας. Γεννήθηκα για να γίνω ο εφιάλτης των λευκών. Γεννήθηκα για γίνω η κόλασή τους."*

Δ) Ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ, Και Το Όνειρό Του

Ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ, ο νεώτερος γεννήθηκε στις 15 Ιανουαρίου του 1929, στην Ατλάντα της Γεωργίας. Ήταν παιδί ιεροκήρυκα και δασκάλας. Σπούδασε στο κολέγιο Μόαρχαουζ της Ατλάντα έως το 1948. Τότε αποφάσισε να γίνει ιερέας· έτσι αφού παρακολούθησε ένα θεολογικό τμήμα στην Πενσυλβανία πήρε το δίπλωμα της θεολογίας. Εκείνη την εποχή γνώρισε καλύτερα τη θεωρία του Γκάντι σχετικά με την πολιτική μη βίας. Το 1951 μελετούσε θεολογία στη Βοστώνη και τότε γνώρισε την μελλοντική του σύζυγο. Το 1953 αποφάσισε να γίνει ιεροκήρυκας και διάλεξε για επισκοπή του την πόλη Μοντγκόμερι της πολιτείας της Αλαμπάμα. Έτσι, μετακόμισε μόνιμα εκεί με την οικογένεια του το 1954.

Στο Μοντγκόμερι, το πνεύμα της εποχής, ήταν ζωντανό παρόλο που βρισκόταν κρυμμένο κάτω από την φαινομενική παθητικότητα των Νέγρων· και όπως λένε, για να γίνει κάθε φορά μια νέα αρχή χρειάζεται το πνεύμα, η ανάγκη και ένας άνθρωπος. Όλα αυτά πρέπει να είναι σωστά για τη συγκεκριμένη χρονική στιγμή μέσα στην Ιστορία, διαφορετικά δεν αλλάζει τίποτα. Πράγματι, λοιπόν, η ώρα είχε έρθει και ο κατάλληλος άνθρωπος είχε βρεθεί. Όμως, ότι έγινε δεν θα μπορούσε να έχει συμβεί χωρίς τη συγκέντρωση συγκεκριμένων δυνάμεων και τη συσσώρευση όλου εκείνου του πόνου και των βασάνων. Για πολλά χρόνια σιγόκαιγε σαν φωτιά η δυσανεμία κάτω από την κρούστα μιας επιφανειακής δικαιοσύνης που υπαγορευόταν από την υπερισχύουσα κοινωνία των λευκών, όχι μόνο στην Αμερική, αλλά και σε ολόκληρο τον κόσμο· η συνειδήσεις των ανθρώπων έπρεπε επιτέλους να ξεσηκωθούν. Τα πράγματα προχωρούσαν και άλλαζαν με βασανιστική βραδύτητα. Σε άλλα μέρη της γης όπως στην Ινδία, στην Αφρική και στις Ανατολικές Ινδίες, οι έγχρωμοι και υποταγμένοι άνθρωποι έσπαγαν τον αποικιακό ζυγό και κέρδιζαν την ανεξαρτησία τους. Θα μπορούσε να πει κανείς ότι το νεώτερο κίνημα του

αγώνα για την ισότητα και την ελευθερία της μαύρης φυλής άρχισε αμέσως μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο.

Από τότε που ήρθε στο Μοντγκόμερι, ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ έμεινε πιστός στη δέσμευση που έκανε για την καταπολέμηση κάθε μορφής φυλετικού ρατσισμού. Η Επιτροπή Πολιτικής Δράσης που ίδρυσε στο Ντέξτερ ήταν ένα από τα εργαλεία του. Επιπλέον, ανέπτυξε έντονη δραστηριότητα στο τοπικό τμήμα του Ε.Σ.Π.Ε.Φ (Εθνικό Συνέδριο για την Πρόοδο Των Έγχρωμων Φυλών), και προσχώρησε στο τοπικό Συμβούλιο για τις ανθρώπινες Σχέσεις, που είχε έδρα την Αλαμπάμα και που ήταν η μοναδική ολοκληρωμένη ομάδα στο Μοντγκόμερι της οποίας πρόεδρος ήταν ένας νεαρός λευκός ιερέας, ο Ρέντ Γουάντλεϋ.

Όμως, οι προσπάθειες του Κινγκ να αφυπνίσει τους Νέγρους του Μοντγκόμερι παρεμποδίστηκαν, όχι μόνο από την αντίθετη στάση των λευκών, αλλά και από την κατάσταση της κοινότητας των μαύρων, που διαχωριζόταν από κοινωνικές τάξεις και εκπαιδευτική ανισότητα. Επίσης, υπήρχε φθόνος ανάμεσα στις διάφορες επιτροπές πολιτικών δικαιωμάτων που ακόμα δεν είχαν βρει τρόπους για να εκφράσουν την δυσαρέσκειά τους.

Τον Νοέμβριο το 1955, έγινε πρόταση στον Κινγκ να αναλάβει την προεδρία του τοπικού Ε.Σ.Π.Ε.Φ. Όμως, παρόλο που κάτι τέτοιο ήταν αρκετά δελεαστικό για εκείνον, αρνήθηκε την προσφορά. Η άρνησή του αυτή ήταν σχεδόν προφητική καθώς αργότερα το Ε.Σ.Π.Ε.Φ. κηρύχτηκε παράνομο στην πολιτεία της Αλαμπάμα και εάν ήταν υπάλληλος του, οι δραστηριότητές του θα περιορίζονταν σημαντικά.

Από όλες τις όψεις του φυλετικού ρατσισμού η πιο υποβιβαστική ήταν η κατάσταση που επικρατούσε στις αστικές συγκοινωνίες. Τα μπροστινά καθίσματα σε όλα τα λεωφορεία ήταν κρατημένα για τους λευκούς και ακόμα και εάν τα πίσω καθίσματα ήταν φίσκα ενώ εκείνα δεν ήταν κατειλημμένα, οι μαύροι ήταν υποχρεωμένοι να στέκονται στο πίσω μέρος. Επιπλέον, οι μαύροι έπρεπε να πληρώνουν το εισιτήριο τους μπροστά, να αποβιβάζονται και να προχωρούν έως την πίσω πόρτα για να επιβιβαστούν ξανά. Μερικές φορές, οι οδηγοί του λεωφορείου θεωρούσαν σπουδαίο αστείο να φύγουν χωρίς να τους περιμένουν κι ας είχαν ήδη πληρώσει το κόμιστρο. Συχνά, οι λευκοί οδηγοί έβριζαν τους επιβάτες τους, τους φώναζαν *αράπηδες*, *μαύρες γελάδες* ή *μαύρες οχιές* (niggers, black cows, black apes). Φανταστείτε π.χ. έναν πατέρα να ανεβαίνει μαζί με το γιο του σε ένα λεωφορείο και να υπόκειται μια τέτοια συμπεριφορά. Ο Ντάντυ Κινγκ, ο πατέρας του Μάρτιν Λούθερ έλεγε συχνά: *"Ακόμα κι αν με υποχρεώνει ο νόμος να κάθομαι πίσω, το μυαλό μου βρίσκεται πάντοτε μπροστά"*.

Η σπίθα που φούντωσε εκείνη τη σιγανή φλόγα ήταν ένα επεισόδιο ρουτίνας. Την 1^η Δεκεμβρίου του 1955, η Ρόζα Παρκς αρνήθηκε να δώσει τη θέση της σε έναν λευκό άντρα που επιβιβάστηκε στο λεωφορείο. Συνεπώς, συνελήφθη και οδηγήθηκε στο δικαστήριο. Ξαφνικά, όλοι οι μαύροι που έμεναν στο Μοντγκόμερι ξέσπασαν από όλα όσα μάζευαν μέσα τους τόσα χρόνια. Ήταν μια αυθόρμητη «ανάφλεξη». Τα τηλέφωνα άρχισαν να χτυπούν σε όλα τα σπίτια της μαύρης κοινότητας της πόλης. Ο Κινγκ συμφώνησε ότι κάτι έπρεπε να γίνει και έτσι όρισε για τις 5 Δεκεμβρίου 1955 το μποϊκοτάζ των λεωφορείων. Οι Νέγροι απαιτούσαν από τους λευκούς οδηγούς να πάψουν την εξύβριση και την κακοποίηση τους γενικότερα και προσπάθησαν να εξασφαλίσουν έναν πιο ικανοποιητικό κανονισμό σχετικά με τις θέσεις και να εξασφαλίσουν το δικαίωμα της εργασίας μαύρων οδηγών σε περιοχές που διέμεναν κυρίως μαύροι πολίτες. Ο Κινγκ κατηγορήθηκε ως ένοχος, αλλά η αστυνομία τον άφησε ελεύθερο. Οι λευκοί ρατσιστές έβαλαν βόμβα στο σπίτι του, ενώ η γυναίκα του και τα παιδιά του σώθηκαν από θαύμα. Το μποϊκοτάζ των λεωφορείων συνεχίστηκε για ένα χρόνο και απέκτησε μεγάλη φήμη καθώς οι

Μαύροι που κατοικούσαν στο Ταλλαχάσσι, στη Φλόριντα και στο Μπίρμινγκχαμ ακολούθησαν το παράδειγμα των μαύρων του Μοντγκόμερι τον Ιούνιο του 1956 μειώνοντας έτσι τα κέρδη των τοπικών αστικών συγκοινωνιών στο 75%. Στις 13 Νοεμβρίου το Ανώτατο Δικαστήριο ανακοίνωσε ότι ο φυλετικός διαχωρισμός στα λεωφορεία είναι παράνομος και έτσι το μποϋκοτάζ έληξε στις 21 Δεκεμβρίου.

Τον Ιανουάριο του 1957, ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ ίδρυσε το Συνέδριο της Νότιας Χριστιανικής Ηγεσίας (Σ.Ν.Χ.Η), το οποίο είχε εκκλησιαστικό προσανατολισμό, τόσο στην ηγεσία του όσο και στα μέλη του. Ήταν υπέρ της τακτικής της μη βίας, μια τακτική άρρηκτα δεμένη με τα πιστεύω των μαύρων Χριστιανών στην Αμερική. Δεν αντιστέκονταν παθητικά αλλά μαχητικά. Μετά από την ένταση που προηγήθηκε στο Μοντγκόμερι, το περιοδικό *Time*, τον Φεβρουάριο του 1957, έγραψε μια καταπληκτική ιστορία για τον Μάρτιν Λούθερ Κινγκ και το γεγονός ότι πρωτοστάτησε στην Διαμαρτυρία του Μοντγκόμερι. Τότε γράφτηκε για τον ίδιο: "Ο μορφωμένος Νέγρος ιερέας που σχεδόν μέσα σε ένα χρόνο εμφανίστηκε από το πουθενά και έγινε ένας από τους πιο αξιολόγους αρχηγούς του έθνους." Το άρθρο πρόσθετε "Η ηγετική του θέση εκτείνεται πέρα από μία και μόνο μάχη, εξαιτίας της πνευματικής του δύναμης".

Τον Απρίλιο του 1957, ο Κινγκ βραβεύτηκε από το Ε.Σ.Π.Ε.Φ με το μετάλλιο Spinyarn, ως ο άνθρωπος που έχει κάνει την σπουδαιότερη συνεισφορά στο πεδίο των φυλετικών διακρίσεων. Αργότερα, τον Μάιο, ο Κινγκ οδήγησε μια πορεία 37.000 ανθρώπων, μαζί και 3.000 λευκών υποστηρικτών, μπροστά από το μνημείο του Λινκολν. Εκεί ο Κινγκ έβγαλε τον πρώτο του πολιτικό λόγο σε εθνικό ακροατήριο.

Στις 3 Σεπτεμβρίου του 1957, ο Κινγκ συνελήφθη με την κατηγορία της υπερβολικής ταχύτητας. Φυλακίστηκε για λίγες μέρες. Στις 9 Σεπτεμβρίου η ομοσπονδιακή κυβέρνηση εγκρίνει έναν νόμο για την προστασία του εκλογικού δικαιώματος των μαύρων.

Το πρώτο του βιβλίο "Stride Toward Freedom" ("Βήμα προς την Ελευθερία") εκδόθηκε τον Σεπτέμβριο του 1958. Στις 19 του ίδιου μήνα μαχαιρώθηκε σοβαρά από μια μαύρη γυναίκα την ώρα που υπέγραφε τα βιβλία του σε ένα πολυκατάστημα στο Χάρλεμ.

Γι' αυτή το σύντομο χρονικό διάστημα ήταν αναγκασμένος να μένει έξω από το «πεδίο της μάχης» προκειμένου να ανακτήσει τις δυνάμεις του. Τότε λοιπόν ήταν μια καλή ευκαιρία να πραγματοποιήσει ένα όνειρο ζωής και να ταξιδέψει στην Ινδία. Ήλπιζε να επισκεφτεί την χώρα που ελευθέρωσε ο Γκάντι, να μελετήσει την ειρηνική του επανάσταση από κοντά και να μιλήσει με ανθρώπους που τον γνώριζαν και που δούλευαν μαζί του. Πράγματι πήγε στην Ινδία τον Μάρτιο του 1959, προσκεκλημένος του Ιδρύματος Γκάντι για την Ειρήνη. Συναντήθηκε με την κόρη του Γκάντι, Ιντιρα και με τον πρωθυπουργό Τζαγουαχαρλάλ Νεχρού.

Μετά από την επιστροφή του στις Η.Π.Α. αφιερώθηκε στο κίνημα και αγωνίστηκε για τα πολιτικά δικαιώματα των μαύρων. Τον Οκτώβριο του 1960, ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ και 50 ακόμα μαύροι συνελήφθησαν για μια καθιστική διαμαρτυρία σε πολυκατάστημα της Ατλάντα. Ο Κινγκ καταδικάστηκε σε τέσσερις μήνες καταναγκαστικά έργα στη φυλακή Ρέιντςβιλ, προς απογοήτευση όλων εκείνων που ήξεραν που μπορούσε να οδηγήσει η δικαιοσύνη της πολιτείας της Γεωργίας. Ευτυχώς, μετά από έκκληση του Ρόμπερτ Κέννεντυ στον δικαστή της πολιτείας της Γεωργίας, ο Κινγκ αφέθηκε ελεύθερος.

Τον Ιούνιο του 1962, ξέσπασε ένα κύμα βίας, όταν δυο χιλιάδες νέοι άνθρωποι επιτέθηκαν εναντίον της αστυνομίας με πέτρες και μπουκάλια. Μετά από αυτό το επεισόδιο, στις 27 του ίδιου μήνα, ο Κινγκ ηγήθηκε μιας ολονύκτιας προσευχής.

Για ακόμα μια φορά συλλαμβάνεται και φυλακίζεται. Έμεινε στη φυλακή δυο εβδομάδες και αφού καταδικάστηκε με αναστολή αφέθηκε ελεύθερος. Πάντως, έγιναν 17 ανεξίτηλες βομβιστικές επιθέσεις σε εκκλησίες και σε σπίτια νέγρων, συμπεριλαμβανομένης και της οικίας του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ.

Τον Ιανουάριο του 1963, ο Κινγκ συναντήθηκε στον Λευκό Οίκο με τον Πρόεδρο Κέννεντυ προκειμένου να παρακινήσει την ομοσπονδιακή κυβέρνηση να εισάγει νομοθεσία για τα πολιτικά δικαιώματα μέσα στην ίδια χρονιά. Ο πρόεδρος είπε πως δεν είχε σχεδιάσει καμία νομοθετική πρόταση για τα πολιτικά δικαιώματα για το 1963, επειδή κάτι τέτοιο θα δίχαζε το Κογκρέσο. Ο Κινγκ δεν είχε άλλη επιλογή παρά να προχωρήσει σε αναγκαστική αναμέτρηση στο Μπίρμινγκχαμ, οπότε και η ομοσπονδιακή κυβέρνηση θα όφειλε να δράσει. Στις 3 Απριλίου, άρχισαν οι καθιστικές διαμαρτυρίες σε εστιατόρια της πόλης. Έγιναν πολλές συλλήψεις. Λίγες μέρες μετά, διαδηλωτές κατευθύνθηκαν στο Δημαρχείο. Ο Κινγκ προσπαθούσε να πείσει τις αρχές του Μπίρμινγκχαμ να διαπραγματευθούν μέτρια ζητήματα όπως ο φυλετικός διαχωρισμός σε καταστήματα, η αμερόληπτη επιμόρφωση και πρόσληψη μαύρων σε διάφορες εργασιακές θέσεις, η μείωση της ποινής των φυλακισμένων διαδηλωτών καθώς και γενικότερα ζητήματα φυλετικού ρατσισμού που παρατηρούνταν στο Μπίρμινγκχαμ, η οποία παρεμπιπτόντως θεωρείτο ως ο κολοσσός του φυλετικού ρατσισμού. Η αστυνομία διασκόρπισε τα πλήθη και συνέλαβε μερικούς από τους πρωτοστάτες της διαδήλωσης, ανάμεσά τους ο Κινγκ και ο αδερφός του Αμπερνάθου Ράλφ Κινγκ. Στη φυλακή έγραψε το περίφημο: «Γράμμα Από Τη Φυλακή Του Μπιρμινγκχαμ». Έπιτα από παρέμβαση του προέδρου Κέννεντυ, αφέθηκε ελεύθερος στις 16 Απριλίου. Ο J.F.K έδειχνε ειλικρινές ενδιαφέρον για όσα συνέβαιναν στην μαύρη κοινότητα. Τελικά, επανεκτιμώντας την άποψη Διοίκησης, αποφάσισε να προτείνει νομοθετικό πρόγραμμα για τα πολιτικά δικαιώματα μέσα στο 1963. Τελικά, ψηφίστηκε από το Κογκρέσο το 1964.

Νωρίτερα, στις 28 Αυγούστου 1963, έναν αιώνα μετά την χειραφέτηση, περισσότεροι από 200.000 μαύροι και λευκοί από τις Ηνωμένες Πολιτείες πήραν μέρος στη μεγαλύτερη διαδήλωση που είχε γίνει ως τότε στην πρωτεύουσα του έθνους. Η πορεία προχώρησε με τάξη στο ως μνημείο του Λίνκολν, όπου πολλοί γνωστοί ακτιβιστές έβγαλαν λόγο. Τότε ήταν που ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ εκφώνησε τον πασίγνωστο λόγο του: «Έχω ένα όνειρο» που αποκατέστησε την πίστη των ανθρώπων στις αρχές της μη-βίας και τον καθιέρωσε, χωρίς αμφιβολία, ως τον ηθικό καθοδηγητή ολόκληρου του έθνους. Εκείνη την ημέρα είπε: «Φίλοι μου, σήμερα σας διαβεβαιώνω ότι παρόλο που αντιμετωπίζουμε τις δυσκολίες του παρόντος και του μέλλοντος, εγώ ακόμα ονειρεύομαι το ίδιο όνειρο. Είναι ένα όνειρο ριζωμένο βαθιά μέσα στο Αμερικάνικο όνειρο. Έχω ένα όνειρο ότι κάποια μέρα αυτό το έθνος θα ξυπνήσει και θα απαιτήσει να ζει σύμφωνα με το πραγματικό νόημα της πίστεώς του. Ονειρεύομαι ότι κάποια μέρα τα τέσσερα μικρά παιδιά μου θα ζούνε σε ένα έθνος που δεν θα τους κρίνει σύμφωνα με χρώμα του δέρματός τους αλλά σύμφωνα με την ποιότητα του χαρακτήρα τους». Συνέχισε έτσι, χωρίς να κοιτάει όσα είχε προετοιμάσει στο χαρτί και μιλώντας μέσα απ' την καρδιά του. Όταν τελείωσε επικράτησε απόλυτη ησυχία. Έπειτα, χιλιάδες ανθρώπους άρχισαν να φωνάζουν εκστασιασμένοι από τα λόγια του. Γι' αυτές τις λίγες στιγμές που ακολούθησαν θα έλεγε κανείς πως ο παράδεισος είχε κατέβει στη γη· ήταν το αίσθημα της ενότητας, η απόλυτη αίσθηση ότι όλος ο κόσμος είχε γίνει ένα.

Στις 22 Νοεμβρίου 1963, δολοφονήθηκε ο πρόεδρος Κέννεντυ. Ο Κινγκ ήταν πολύ συγκινημένος καθώς θεωρούσε πως ο J.F.K. έβλεπε φιλικά τους στόχους του. Όμως το Κογκρέσο αντιμετώπιζε με σκληρότητα και πείσμα την νομοθετική πρόταση του Τζον Κέννεντυ για τα πολιτικά δικαιώματα.

Τον Δεκέμβριο του 1964, ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ παρέλαβε το βραβείο Νόμπελ για την ειρήνη και αναγορεύτηκε σε επίτιμο Δόκτωρ του Πανεπιστημίου του Γέηλ. Τον Ιανουάριο του 1965, οργανώθηκε στο ξενοδοχείο Ντίνκερ Πλάζα, μια γιορτή για να τιμήσουν τον Μάρτιν Λούθερ Κινγκ. Μαύροι και λευκοί ήταν επίτιδες μαζί προκειμένου να γιορτάσουν το βραβείο του. Τουλάχιστον για εκείνη τη βραδιά ένωσαν ενωμένοι ανεξάρτητα από το χρώμα της φυλής τους.

Η νομοθεσία για τα εκλογικά δικαιώματα υπογράφηκε στις 6 Αυγούστου του 1965. Εκείνο το καλοκαίρι ο Δρ. Κινγκ έκανε πολλά ταξίδια στο Σικάγο και μια από αυτές τις φορές πρωτοστάτησε σε μια πορεία 20.000 ατόμων προς το δημαρχείο της πόλης. Στις αρχές του 1967 πήρε τη πιο ξεκάθαρη και ειλικρινή θέση ενάντια στο πόλεμο του Βιετνάμ. Είπε: "Δεν πρόκειται να κάτσω με σταυρωμένα χέρια και να βλέπω την κλιμάκωση του πολέμου στο Βιετνάμ, χωρίς να πω τίποτα γι' αυτόν. Ο πόλεμος στο Βιετνάμ πρέπει να σταματήσει". Αντιλαμβανόταν το ρόλο του στη επίτευξη της παγκόσμιας ειρήνης, καθώς είχε ήδη τιμηθεί με το Νόμπελ Ειρήνης.

Παρ' όλα αυτά, στις 24 Απριλίου 1967, έπειτα από μία τεράστια διαδήλωση των νέγρων στο Ντιτρόιτ και τα επεισόδια που ακολούθησαν, ο Δρ. Κινγκ έφτασε στο σημείο να δικαιολογήσει τους εξτρεμιστές. Είπε τότε: "Πράγματι, αν έπρεπε κανείς να διαλέξει ανάμεσα στη δειλία και στη βία, θα τον συμβούλευα να επιλέξει τη βία. Όμως, πιστεύω ότι η μη βία είναι απεριόριστα ανώτερη της βίας· η συγχώρεση είναι πιο «αντρίκεια» από την τιμωρία".

Στις 4 Απριλίου του 1968, ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ πυροβολήθηκε εξ αποστάσεως σε ένα μοτέλ στο Μέμφις, όπου είχε πάει για να στηρίξει απεργούς εργάτες (σκουπιδιάρηδες). Ο θάνατος ήταν ακαριαίος. Για πολλούς μαύρους αυτή η βίαια πράξη συμβόλιζε την απόρριψη από τους λευκούς της δυναμικής, αλλά συγχρόνως ειρηνικής αναζήτησης της ισότητας των φυλών. Για αρκετές ημέρες σε περισσότερες από 100 πόλεις επακολούθησαν, από την πλευρά των μαύρων, ταραχές, φωτιές και λεηλασίες, σαν απάντηση στην δολοφονία του ηγέτη τους. Παρ' όλα αυτά, ο ίδιος ο Μάρτιν Λούθερ Κινγκ πίστευε σταθερά, ότι εάν ο φυσικός θάνατος ήταν το τίμημα που έπρεπε να πληρώσει για να ελευθερώσει την Αμερική από την προκατάληψη και την αδικία, τίποτα δεν θα μπορούσε να είναι περισσότερο λυτρωτικό.

Μαύροι πάνθηρες- 40 χρόνια μετά

Εργατική Εξουσία, εφημερίδα του Κομμουνιστικού Συνδέσμου

Το 1968 ο μαύρος ειρηνιστής παπάς Martin Luther King ο οποίος διακήρυττε την ισότητα και την ενσωμάτωση των μαύρων στον αμερικάνικο καπιταλισμό δολοφονείται από το F.B.I. Στη πραγματικότητα μερικά χρόνια πριν είχε αναθεωρήσει την άποψη του αυτή καλώντας το λαό σε γενική ανυπακοή, διαπιστώνοντας πλέον ότι ο ειρηνικός δρόμος είναι αδιέξοδος. Το κάλεσμα αυτό θα οδηγούσε σε όξυνση της ταξικής αντιπαράθεσης στο εσωτερικό των Ε.Π.Α., αφού ο Μ.Λ.Κ. είχε απλώσει την επιρροή του σε πλατιά στρώματα μαύρων, και όχι μόνο, εργατών πράγμα που προκαλούσε πανικό στα επιτελεία της αστικής τάξης γιατί πλέον αποτελούσε πραγματικό κίνδυνο.

Η διαπίστωση του αδιεξόδου της ειρηνικής λύσης και συνύπαρξης σε συνδυασμό με την επιρροή του Malcolm X, ενισχύει τα πιο ριζοσπαστικά κομμάτια του κινήματος των κοινωνικών δικαιωμάτων των μαύρων της Ε.Π.Α. που βρήκαν έκφραση μέσα από το κόμμα των Μαύρων Πανθήρων.

Η ιδρυση και το χτίσιμο του κόμματος

Οι Μαύροι Πάνθηρες ιδρύθηκαν στο Oakland το 1966, από μια ομάδα ακτιβιστών για τα κοινωνικά δικαιώματα με επικεφαλείς τους Hewey P. Newton και Bobby Seale. Το αρχικό τους όνομα ήταν Κόμμα των Μαύρων Πανθήρων για την Αυτοπροστασία, μέχρι να καταλήξουν στο Κ.Μ.Π. Το κόμμα στην αρχή είχε ως στόχο την προστασία των μαύρων κοινοτήτων, πραγματοποιώντας ένοπλες περιπολίες στους δρόμους των αστικών γκέτο της χώρας. Τα κρούσματα αστυνομικής βίας είχαν πολλαπλασιαστεί και πλέον απέναντι από κάθε περιπολία των μπάτσων υπήρχε μια αντίστοιχη ένοπλη των ΜΠ. Στηλιτεύοντας τους χίπηδες της εποχής οι ΜΠ, υιοθετούν ύφος αυστηρό και καθιερώνουν τη στολή: Μαύρο μπερέ, χαμηλές μαύρες μπότες, και μπλε πουκάμισο. Από οργάνωση αυτοάμυνας έχουν μετατραπεί σε επαναστατικό στρατό. Έχουν ξεκάθαρες δομές και στο εσωτερικό του κόμματος δίνοντας στους ηγέτες τους τον τίτλο του υπουργού. Δημιουργούν παραρτήματα σε όλη σχεδόν την επικράτεια τα οποία λειτουργούν σε δικτύωση με κεντρικά, τα γραφεία του Oakland. Οι θέσεις και οι επιδιώξεις τους συμπυκνώνονται στο Πρόγραμμα των 10 Σημείων ένα κείμενο ριζοσπαστικό στο οποίο φαίνεται ξεκάθαρα η μαρξιστική τους ιδεολογία.

Το πρώτο ηχηρό μήνυμα προς την αμερικάνικη αστική τάξη δόθηκε το Μάιο του 67 όταν ο Bobby Seale με μία ομάδα συντρόφων του εισβάλουν οπλισμένοι στην αίθουσα της νομοθετικής συνέλευσης της Καλιφόρνια, όπου συζητούνταν ένα νομοσχέδιο για την απαγόρευση της οπλοκατοχής στην πολιτεία.

Τον Ιούνιο του 1967 διεξάγεται στη Νέα Υόρκη η πρώτη συνδιάσκεψη των Μαύρων Πανθήρων που διαρκεί 4 μέρες και συμμετέχουν 45 ομάδες, όπου καταθέτουν τις θέσεις τους για το μέλλον του κόμματος. Τελικά επικρατούν οι ριζοσπάστες. Την ίδια περίοδο ο Newton κυκλοφορεί το πολιτικό του μανιφέστο με τίτλο “Μήνυμα Στη Αμερική” στοχεύοντας τον λευκό καταπιεστή και στηλιτεύοντας το Αμερικάνικο όνειρο.

Οι πρώτες μάχες

Τον ίδιο μήνα ξεσπά μεγάλη εξέγερση στο Marion μετά από φήμες για τη δολοφονία ενός συντρόφου από μπάτσους. Οι ταραχές διαρκούν 7 ολόκληρες μέρες με 47 νεκρούς και 7000 τραυματίες από τις σφαίρες της αστυνομίας και της εθνοφρουράς. Οι ταραχές αυτές οριοθετούν ένα πραγματικό πόλεμο που είχε ξεσπάσει στο εσωτερικό της χώρας ταυτόχρονα με τον ιμπεριαλιστικό πόλεμο που διεξήγαγαν οι Ε.Π.Α. στο Βιετνάμ.

Τον Σεπτέμβριο του ίδιου χρόνου συμβαίνει ένα γεγονός που θα άλλαζε πολλά στην επιρροή των ΜΠ στην Αμερική. Το αυτοκίνητο του Newton πέφτει σε μπλόκο της αστυνομίας για “τυπικό” έλεγχο. Ακολουθεί μια έντονη λογομαχία που θα καταλήξει σε πυροβολισμούς εκατέρωθεν όπου θα σκοτωθεί ένας εκ των μπάτσων.

Για την δολοφονία του μπάτσου κατηγορείται, ο επίσης τραυματισμένος από τη συμπλοκή, Newton. Το γεγονός αυτό ήταν η σπίθα που άναψε τη φωτιά. Χιλιάδες νέοι, λευκοί απογοητευμένοι από τη στάση της Ε.Π.Α. στο Βιετνάμ συνενώνουν τις φωνές τους με μαύρους υποστηρικτές των Μαύρων Πανθήρων φωνάζοντας “free Huey”, δημιουργώντας ένα πρωτοφανές κίνημα αλληλεγγύης που ενσωμάτωνε όλες τις κοινωνικές αντιθέσεις ανάμεσα στους έχοντες και μη έχοντες, στους προνομιούχους και μη. Ο αγώνας για την απελευθέρωση ενός μαύρου επαναστάτη που κατηγορείται για την δολοφονία ενός λευκού μπάτσου συμβόλιζε τον αγώνα των καταπιεσμένων ενάντια στη καταπίεση, και έστειλε μήνυμα ελευθερίας σε όλους.

Το “free Huey” κίνημα, όπως ονομάστηκε, δημιούργησε ένα θετικό για τη δίκη κλίμα, όπου κατά τη διάρκεια της κατέρρευσε η κατηγορία για φόνο πρώτου βαθμού και διατάχθηκε ξανά η εκδίκαση της υπόθεσης. Είναι φανερό ότι οι ΜΠ εί-

χαν καταφέρει ένα σημαντικό πλήγμα στο γόητρο των αντιπάλων τους. Παρόλες τις προσπάθειες του F.B.I. οι ΜΠ όχι μόνο δεν διαλύονταν αλλά κατάφεραν να ακουστούν σε ακροατήρια που μέχρι τότε δεν είχαν φτάσει.

“Προγράμματα επιβίωσης”

Σε επίπεδο δρόμου το κόμμα άρχισε να αναπτύσσει μια σειρά από κοινωνικά προγράμματα τα οποία παρείχαν υπηρεσίες σε μαύρους και φτωχούς προωθώντας ταυτόχρονα ένα εναλλακτικό μοντέλο σε ένα πιο ανθρώπινο σκηνικό, χωρίς όμως να παραμερίζουν την επαναστατική προπαγάνδα. Αυτά τα προγράμματα τα οποία τελικά ξεπέρασαν τα 35 αναφέρονται ως “προγράμματα επιβίωσης” και υλοποιούνταν από τα μέλη του κόμματος κάτω από το σύνθημα “η επιβίωση οδηγεί στην επανάσταση”. Ενδεικτικά το πρώτο τέτοιο πρόγραμμα ήταν το δωρεάν πρωινό για τα παιδιά που ενώ ξεκίνησε από μια καθολική εκκλησία του San Francisco σύντομα επεκτάθηκε σε όλες τις πόλεις της επικράτειας που υπήρχαν παραρτήματα του κόμματος. Κάθε μέρα χιλιάδες φτωχά και πεινασμένα παιδιά ταίζονταν από το κόμμα, που έβρισκε μια πρώτης τάξεως ευκαιρία να προπαγανδίσει την επανάσταση.

Ανοιχτή πολιτική δράση

Η επιρροή του κόμματος φάνηκε όταν, ύστερα από τη δολοφονία του Martin Luther King, στελέχη των ΜΠ καθοδηγούν μια διαδήλωση στην πόλη της Washington η οποία θα εξελιχθεί σε μακρά εξέγερση διάρκειας 4 ημερών που θα έχει ως αποτέλεσμα 4 νεκρούς και χιλιάδες τραυματίες. Οι ταραχές αυτές έτρεψαν την προσοχή των αρχών εξ ολοκλήρου πάνω στους ΜΠ.

Οι μηχανισμοί καταστολής των Ε.Π.Α. ήταν πλέον αποφασισμένοι να τους διαλύσουν άση θυσία. Με το σχέδιο cointelpro (αναλύεται παρακάτω) να βρίσκεται στη κορύφωση του, στις 6 Απριλίου οι μπάτσοι εισβάλλουν στα κεντρικά γραφεία των ΜΠ στο Oakland με την πρόφαση της αναζήτησης ναρκωτικών και εκρηκτικών. Αφού καταστρέφουν ολοσχερώς τα γραφεία δολοφονούν 4 μέλη των ΜΠ και συλλαμβάνουν δυο από τα ηγετικά τους στελέχη που λίγο αργότερα όμως θα αφεθούν ελεύθερα.

Το κόμμα παρ’ όλα τα πλήγματα που έχει δεχθεί από τις δολοφονίες, τη διαφθορά και τους προβοκάτορες που έχει βάλει το F.B.I., καταφέρνει και ανασυντάσσεται για μια ακόμα φορά και αποφασίζει την κάθοδό του στις δημοτικές εκλογές του Oakland με υποψηφίους τον Bobby Seale και την Elaine Brown για τις θέσεις του δημάρχου και της αντιδημάρχου, αντίστοιχα. Αν και οι εκλογές δεν θα κερδηθούν οι ΜΠ θα καταφέρουν να εξαπλώσουν ακόμα περισσότερο το ακροατήριό τους και να καταδείξουν στις αρχές ότι εξακολουθούν να είναι ζωντανοί και επικίνδυνοι για την πολιτική σταθερότητα της χώρας.

Στο εσωτερικό του κόμματος οι διαμάχες οδηγούν σε αδιέξοδα. Ο Bobby Seale ύστερα από ραδιουργίες διαφόρων πρακτόρων που έχουν παρεισφρήσει στο κόμμα διαγράφεται, και ο Newton (που εν τω μεταξύ έχει αποφυλακιστεί) κατηγορείται εκ νέου από τις αρχές, αυτή τη φορά για το φόνο μιας νεαρής πόρνης, αυτοεξορίζεται στη Κούβα για να αποφύγει τη στημένη δίκη, και έτσι το κόμμα μένει ακέφαλο. Την ηγεσία αναλαμβάνει η Elaine Brown η οποία προσπαθώντας να βγάλει το κόμμα από το αδιέξοδο το οδηγεί ξανά στις εκλογές με υποψήφιο δήμαρχο τον Lionel Wilson και αφού εξασφαλίζει τη συμπαράσταση κάθε εργατικής ένωσης της περιοχής καταφέρνει το πρωτοφανές: Εκλέγεται ο πρώτος μαύρος δήμαρχος του Oakland στα 100 χρόνια ιστορίας του δήμου. Στα πλαίσια της πολιτικής του ο Wilson εξασφαλίζει τη χρηματοδότηση για τη δημιουργία 300 κατοικιών για τους φτωχούς και κατασκευάζει ένα νέο κέντρο της πόλης όπου παράγει πάνω από 10000 νέες θέσεις εργασίας τις οποίες καταλαμβάνουν οι άνεργοι και αυτοί που ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας.

Στα επόμενα χρόνια ο Huey Newton επιστρέφει από την Κούβα και βρίσκει το κόμμα σε παρακμή, πολλοί μαύροι πάνθηρες είχαν πέσει νεκροί από τις σφαίρες μπάτσων και ακόμα περισσότεροι είχαν διασπαρθεί στις φυλακές της επικράτειας της χώρας. Μάταια γίνεται μια προσπάθεια για να καθαριστεί το κόμμα από τους χαφιέδες του F.B.I. Το αστικό κράτος των Ε.Π.Α. είχε κερδίσει, οι Μαύροι Πάνθηρες που είχαν έρθει σε άμεση αντιπαράθεση μαζί του είχαν συντριβεί αμείλικτα.

Το Σχέδιο Cointelpro

Από την πρώτη κιόλας περίοδο της δημιουργίας των ΜΠ οι μυστικές υπηρεσίες των Ε.Π.Α. μελετούσαν τις μεθόδους που θα χρησιμοποιούσαν για να καταστείλουν αυτό το νέο εσωτερικό εχθρό. Έτσι ο διευθυντής του F.B.I. J Edgar Hoover, αποφάσισε να ενεργοποιήσει το σχέδιο Cointelpro (Counter Intelligence Programme) σχέδιο που είχε χρησιμοποιηθεί το 1956 για την καταστολή του Κ.Κ. των Ε.Π.Α. και του SWP (Socialist Workers Party).

Το Cointelpro ήταν ένα Mc Carthy-ικής έμπνευσης πρόγραμμα που περιλάμβανε δολοφονίες μελών των στοχευόμενων οργανώσεων, παρείσφρηση προβοκаторών στο εσωτερικό τους τόσο στα ανώτερα κλιμάκια όσο και στη βάση τους, συκοφάντηση των θέσεων τους και διασπορά ψευδών ειδήσεων με στόχο τον αποπροσανατολισμό των οργανώσεων και των οπαδών τους. Πιο συγκεκριμένα για τους ΜΠ το F.B.I. στα πλαίσια του Cointelpro επέλεξε να χρησιμοποιήσει τα εξής:

Ωτακουστές

Ήταν ένα πρόγραμμα μαζικής παρακολούθησης, που διεξάγονταν μέσω υποκλοπών, κρυφών διαρρήξεων και παρεμβάσεων στην αλληλογραφία των ΜΠ. Σε αντίθεση με αυτό που θα περίμενε κανείς, ο σκοπός αυτών των δραστηριοτήτων δεν ήταν τόσο η συλλογή πληροφοριών όσο η δημιουργία παράνοιας στο εσωτερικό τους κάνοντας τους να συνειδητοποιήσουν ότι είχαν επιλεγεί από τις αρχές για “ειδική” μεταχείριση.

Ψεύτικη αλληλογραφία

Κατασκευάζονταν αλληλογραφία ανάμεσα στα μέλη του κόμματος που δεν ανταποκρίνονταν στην πραγματικότητα με στόχο να προωθήσει διασπάσεις στο εσωτερικό των ΜΠ.

Επιχείρηση “Μαύρη Προπαγάνδα”

Το σχέδιο αυτό αφορούσε την κατασκευή- διανομή έντυπου υλικού εκ μέρους των ΜΠ και είχε σαν στόχο να διαστρεβλώσει τις θέσεις, τους σκοπούς και τους στόχους του κόμματος με τέτοιο τρόπο ώστε να τις καταστήσει δημόσια αναξιόπιστες και να προκαλέσει διαμάχες στο εσωτερικό τους.

Παραπληροφόρηση ή “Γκρίζα Προπαγάνδα”

Το F.B.I. έκανε συστηματική διάχυση παραπληροφόρησης στον τύπο και στα ηλεκτρονικά μέσα για να δυσφημήσει τους ΜΠ και να προκαλέσει οξύτητες. Αυτή ήταν μια πολύ καλή μέθοδος για να διαμορφώσει το κοινό αίσθημα έτσι ώστε να αποδέχεται τις “υπερβολές” του F.B.I., της αστυνομίας και των διαφόρων “αγανακτισμένων πολιτών” απέναντι στους ΜΠ ώστε να διευκολύνουν την καταδίκη των υπόδικων ακόμα και με σαθρά αποδεικτικά στοιχεία.(αλήθεια μήπως θυμίζει κάτι αυτό?)

Ψεύτικες οργανώσεις

Η υπηρεσία άρχισε να εκκολάπτει ψευτοοργανώσεις με σκοπό να υπονομεύσει του ΜΠ. Μια τέτοια οργάνωση ήταν το “κόκκινο αστέρι”

Bad jacketing

Ο όρος αναφέρεται στην πρακτική δημιουργίας υποψιών ότι άτομα ή μέλη των ΜΠ είναι χαφιέδες της αστυνομίας ή ένοχοι κατάχρησης χρημάτων ή άλλων

τέτοιων. Ο σκοπός αυτής της τακτικής ήταν να απομονώσει και να εξουδετερώσει τα παραπάνω άτομα.

Ο Hoover στοχοποιούσε τους ΜΠ από το 1967 αποκαλώντας τους ως τη “μεγαλύτερη απειλή στο εσωτερικό της χώρας”. Έπρεπε λοιπόν να τους αντιμετωπίσει ως τέτοια. Εξηγώντας το Cointelpro σε ένα γράμμα στους πράκτορές του ανέφερε:

“Σκοπός αυτού του προγράμματος είναι να ξεσκεπάσει, να επιφέρει ρήξη, να αποπροσανατολίσει, να οδηγήσει σε ανυποληψία ή αλλιώς να εξουδετερώσει τις ενέργειες των μαύρων εθνικιστών, την ηγεσία τους, τα μέλη τους και τους οπαδούς τους”. Ακολουθώντας τα παραπάνω το F.B.I. έστειλε ένα πράκτορα του στο εσωτερικό των ΜΠ, τον Earl Antony ο οποίος σύντομα κατάφερε να πάρει θέση στην κεντρική επιτροπή του κόμματος.

Παράλληλα με τις υπόγειες πρακτικές του F.B.I. οι ΜΠ κινδύνευαν άμεσα και από την επίσημη αστυνομία. Τα γραφεία τους σε όποιο μέρος της χώρας βρίσκονταν δέχονταν αλλεπάλληλες επιθέσεις, από τους μπάτσους, που οδηγούσαν συνήθως σε συμπλοκές με αρκετούς ΜΠ νεκρούς και ακόμα περισσότερους υπόδικους. Στα δικαστήρια όμως αυτά οι κατηγορίες κατέρρεαν με αποτέλεσμα οι ΜΠ να βγαίνουν κερδισμένοι από αυτή την αντιπαράθεση αφού είχαν καταφέρει να ακουστούν και να προπαγανδίσουν τις θέσεις τους σε ένα κεντρικό πολιτικό σκηνικό. Όσο μεγάλωνε η επιρροή των ΜΠ, τόσο εντεινόνταν και το Cointelpro. Το 1968 σε ένα άλλο γράμμα του ο Hoover διατάζει τους πράκτορες του: “πρέπει να εκμεταλλευτούμε όλους τους πιθανούς δρόμους δυσφορίας στις τάξεις των ΜΠ”.

Έτσι χρησιμοποιώντας την “γκρίζα προπαγάνδα” όπως αναφέραμε παραπάνω, το F.B.I. προκάλεσε την έντονη διαμάχη μεταξύ του Huey Newton και του Eldridge Cleaver, διαμάχη που υποτίθεται ότι εντοπίζονταν στην διαφωνία που είχαν μεταξύ τους για τη φύση και το μέλλον του κόμματος. Ο Cleaver φέρεται να έχει διατυπώσει απόψεις για μετατόπιση του κόμματος προς την ατομική ένοπλη βία, ενώ ο Newton εκφράζει τη άποψη των κοινωνικών προγραμμάτων και της εξάπλωσης των ιδεών των ΜΠ προς τη πλατιά μάζα. Η κατασκευασμένη αυτή διαμάχη οδήγησε στη διαγραφή του Cleaver από το κόμμα και στη δολοφονία του δικηγόρου των ΜΠ, Sam Napier.

Σοβαρούς τριγμούς στο εσωτερικό του κόμματος προκάλεσε επίσης και η δολοφονία του 17χρονου Bobby Hatton ο οποίος ήταν ιδρυτικό μέλος των ΜΠ και επικεφαλής του παραρτήματος του Illinois. Στο πρόσωπο του Hatton το F.B.I. έβλεπε μια μεγάλη απειλή καθώς θεωρούνταν ο μελλοντικός ηγέτης των ΜΠ και ήταν άτομο με βαθιά πολιτική συγκρότηση, ικανότητα στη διοίκηση και ευρεία απήχηση στη περιοχή του. Τη δολοφονία αυτή ακολούθησαν μια σειρά από συλλήψεις που οδήγησαν στην αποδυνάμωση των ΜΠ.

Το Cointelpro που όπως αναφέραμε παραπάνω αποτελούνταν από μια σειρά παρανόμων και υπόγειων ενεργειών του F.B.I. σε συνδυασμό με την επίσημη καταστολή των αρχών, απέδειξε την αποτελεσματικότητά του για μια ακόμη φορά καταφέροντας καίρια πλήγματα στις τάξεις των ΜΠ με συνέπεια την αποδυνάμωση και τελικά την διάλυση του κόμματος μετά από αρκετά χρόνια αντίστασης περίπου στα τέλη της δεκαετίας του 70.

Αποτελέσματα του Cointelpro φαίνονται ακόμα και στις μέρες μας στην περίπτωση του Mumia Abu Jamal, μαχητή των ΜΠ που ήταν καταδικασμένος σε θάνατο (πρόσφατα και μετά από πολυετή αγώνα άρθηκε η καταδίκη του) και παραμένει φυλακισμένος στα μπουντρούμια, για ένα φόνο που δεν έκανε ποτέ. Άλλη μια χαρακτηριστική περίπτωση εκδικητικότητας του αστικού κατεστημένου απέναντι στους ΜΠ είναι και η καθαίρεση από την εθνική ομάδα των Ε.Π.Α των δυο ολυμπιονικών δρομέων της ολυμπιάδας του 68 που ύψωσαν στο βάθρο τη γροθιά με το

δερμάτινο γάντι-σήμα κατατεθέν των ΜΠ ως ένδειξη διαμαρτυρίας και αλληλεγγύης στο αγώνα των συντρόφων τους ενάντια στην καταπίεση. Το αποτέλεσμα αυτής τους της ενέργειας ήταν να τους πάρει τα μετάλλια η ολυμπιακή επιτροπή και να τους εξαφανίσει από τον αθλητικό χάρτη.

Η Πολιτική Παρακαταθήκη

Στα χρόνια που έχουν μεσολάβησαν από τη διάλυση των ΜΠ μέχρι σήμερα πολλά έχουν ακουστεί για τις θέσεις και την δράση τους. Από τη μία πλευρά οι αστοί, που θέλουν να διαγράψουν από την ιστορία ένα από τα πιο ριζοσπαστικά κινήματα των καπιταλιστικών μητροπόλεων του περασμένου αιώνα, όπου αναφέρονται σε αυτούς, τους παρουσιάζουν ως ρατσιστές, εθνικιστές και τρομοκράτες. Στα βιβλία της νεότερης ιστορίας των Ε.Π.Α. δεν θα βρει κανείς καμία αναφορά στους ΜΠ μιας και ξέρουμε ότι την ιστορία την (ξανά) γράφουν οι νικητές. Το ίδιο εξάλλου συμβαίνει και με τον Malcom X, ένα ακόμα επαναστάτη ηγέτη του κινήματος των δικαιωμάτων των μαύρων, ο οποίος είναι και αυτός σβησμένος από τα κιτάπια της ιστορίας. Ακόμα και ο Martin Luther King, που τα λόγια του ακολουθούνται και στις μέρες μας ως μανιέρα των πολιτικών που θέλουν να δείξουν ένα προοδευτικό χαρακτήρα, παρουσιάζεται μόνο ως πασιφιστής, οπαδός της ειρηνικής συνύπαρξης μέσα στον καπιταλισμό, διαγράφοντας εντελώς τη μεταστροφή της άποψης του τα τελευταία χρόνια της ζωής του, που βλέποντας το ειρηνικό αδιέξοδο καλούσε για μαζική πολιτική ανυπακοή. Αυτός είναι και ο λόγος για τον οποίο δολοφονήθηκε από το F.B.I..

Είναι συνηθισμένη πρακτική των αστών μετά την φυσική καταστολή των κινήματων να στοχεύουν και στην ιδεολογική απαξίωση τους, διαστρεβλώνοντας την ιστορία, τις θέσεις και την δράση των επαναστατών. Ευτυχώς τα γεγονότα έχουν γίνει σχετικά πρόσφατα και μπορούμε να έχουμε μια καλύτερη εικόνα μέσα από μαρτυρίες ανθρώπων που συμμετείχαν σε αυτά.

Αλλά δεν θα περίμενε κανείς κάτι διαφορετικό από τα επιτελεία της αστικής τάξης. Η αντίδραση τους αυτή ήταν η αναμενόμενη αφού οι ΜΠ αποτελούσαν μια πραγματική απειλή για τα σχέδια τους στο εσωτερικό της χώρας. Το περίεργο είναι η στάση οργανώσεων, συνιστώσων και τάσεων που συγγενεύουν ως προς τους στόχους, δηλαδή την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος και την κατάργηση της εκμετάλλευσης ανθρώπου από άνθρωπο, με τους ΜΠ. Πολλές ομάδες λοιπόν τους κατηγορούν για λανθασμένες επιλογές και τους καταλογίζουν θέσεις που δεν εξέφρασαν ποτέ όπως για παράδειγμα ότι ήταν ρατσιστές ή ότι δεν είχαν σαφές πολιτικό πρόγραμμα και αναλώνονταν στις αντιπαραθέσεις με τους μπάτσους. Αυτού του είδους η κριτική είναι μια κλασική παθογένεια της αριστεράς που προβάλλει πρώτα τις διαφωνίες με άλλες ομάδες, χωρίς να λαμβάνει υπόψη τα ιδιαίτερα χαρακτηριστικά της κάθε περίπτωσης, και προσπαθώντας να διατηρήσει τη ιδεολογική της καθαρότητα καταλήγει σε συμπεράσματα και απόψεις που στην ουσία δεν διαφέρουν από αυτές των αστών. Αντί λοιπόν να συστρατευθούν με τον δίκαιο αγώνα των ΜΠ, τόσο φυσικά (οι σύγχρονοί τους) όσο και ηθικά (οι μεταγενέστεροι), επιλέγουν την εκ του ασφαλούς κριτική παραγνωρίζοντας την άγρια καταστολή που δεχόντουσαν οι ΜΠ από όλες τις μεριές.

Δεν θα πρέπει να ξεχνάμε ότι στα χρόνια των ΜΠ και με στόχο την φυσική τους εξόντωση συστάθηκε η στρατικοποιημένη αστυνομία (S.W.A.T) που αποτελούνταν από ειδικά εκπαιδευμένους μπάτσους, ελικόπτερα, τανκς και άλλα τέτοια. Τα SWAT επιτέθηκαν ακόμα και στα κοινωνικά προγράμματα σίτισης, όπως το πρωινό για τους φτωχούς όπου εισέβαλλαν στη διαδικασία σηματοδύνοντας με τα όπλα τα παιδιά και ξυλοκοπώντας τον ενήλικα, δείχνοντας με αυτό τον τρόπο στους ΜΠ ότι δεν θα σταματήσουν σε τίποτα μέχρι να τους συντρίψουν. Θα περίμε-

νε κανείς ότι αμερικάνικη κοινωνία θα αντιδρούσε σε τέτοιου είδους αποτρόπαιες πράξεις, αλλά αυτό δεν έγινε ποτέ, πράγμα που μαρτυράει το πόσο καλά έκανε τη δουλειά του το Cointelpro καθώς επίσης το πόσο καθυστερημένη ήταν σε σχέση με το ριζοσπαστικό πρόγραμμα των ΜΠ και το στρατηγικό τους στόχο για την επανάσταση.

Πολλοί κατηγορούσαν, και κατηγορούν, τους ΜΠ για ρατσισμό. Όμως αυτό δεν ανταποκρίνεται σε καμία περίπτωση στην πραγματικότητα. Εκείνη την περίοδο στις Ε.Π.Α. το επαναστατικό υποκείμενο ήταν οι μαύροι. Ήταν στο στόχαστρο της αστικής τάξης τόσο οικονομικά, που αποτελούσαν το φθηνό εργατικό δυναμικό χωρίς το παραμικρό δικαίωμα, όσο και φυλετικά, όπου εξακολουθούσαν να αντιμετωπίζονταν ως υπάνθρωποι(να μην ξεχνάμε ότι μέχρι τότε δεν τους επιτρέπονταν ούτε να καθίσουν μαζί με τους λευκούς στα λεωφορεία και τα εστιατόρια). Σε αυτή λοιπόν τη διπλή καταπίεση έπρεπε να εξεγερθούν. Το όχημα για την αφύπνιση των μαύρων βρέθηκε στο πρόσωπο των ΜΠ οι οποίοι σε αντίθεση με τον Martin Luther King, που, τουλάχιστον στην αρχή, ζητούσε μόνο φυλετικά δικαιώματα, έβαζαν την προοπτική της σοσιαλιστικής επανάστασης ως το μοναδικό μέσο για την απελευθέρωση όχι μόνο της φυλής τους αλλά και ολόκληρης της κοινωνίας. Οι ΜΠ ήταν τόσο συνειδητοί ώστε καμία πίεση να μην τους κάνει ρατσιστές. Γνώριζαν ότι η απελευθέρωση της φυλής τους από τα δεσμά των καταπιεστών τους θα ερχόταν μέσα από την απελευθέρωση όλης της κοινωνίας από τα δεσμά του καπιταλισμού. Οι θέσεις τους αυτές ξεκαθαρίζονται σε όλα τους τα γραπτά κείμενα με κορύφωση την διακήρυξη των 10 σημείων. Επίσης σε όλη τη διάρκεια της πορείας τους στην αμερικάνικη ταξική πάλη συνεργάστηκαν άρρηκτα με άλλες με άλλες αριστερές ομάδες και οργανώσεις που βέβαια δεν αποτελούνταν από μαύρους.

Ασυμβίβαστος επαναστατικός αγώνας

Άλλη μια συχνή κριτική που συναντάται σε βάρος των ΜΠ είναι ότι είχαν φτιάξει ένα στρατιωτικού τύπου κόμμα. Πράγματι οι ΜΠ προσπάθησαν, και κατάφεραν εν πολλύς, να συγκροτήσουν ένα Λενινιστικού τύπου κόμμα με πολύ αυστηρές δομές και ιεραρχία γιατί θεωρούσαν, ορθώς, ότι μόνο μέσα από μία τέτοιου τύπου οργάνωση θα μπορούσαν να αντέξουν τις επαναλαμβανόμενες επιθέσεις που γίνονταν εναντίον τους από το αστικό κράτος και να φέρουν την σοσιαλιστική επανάσταση που ήταν και ο στρατηγικός τους στόχος. Αν δεν είχαν τόσο σφικτή οργάνωση είναι σίγουρο ότι δεν θα άντεχαν ούτε 6 μήνες, στην αντιπαράθεση τους με το επίσημο και το ανεπίσημο κράτος των Ε.Π.Α. Οι ΜΠ χρησιμοποιούσαν τα όπλα με ένα συμβολικό χαρακτήρα εκμεταλλευόμενοι το νόμο για την ελευθερία της οπλοκατοχής, και τα έστρεφαν ενάντια στους μπάτσους μόνο σε περιπτώσεις άμυνας όταν δέχονταν επίθεση. Πίστευαν ότι η επανάσταση θα έρθει μόνο με την μαζική εξέγερση των καταπιεσμένων. Ήταν ταγμένοι στην επανάσταση και έδωσαν πολλές φορές ακόμη και τη ζωή τους για αυτή σε μια περίοδο και ένα περιβάλλον που δεν ευνοούσε τέτοιες πρακτικές και οράματα. Καλύτερα από τον καθένα τα λειο ο ίδιος ο ηγέτης τους Huey Newton σε μια συνέντευξη από τη φυλακή.

“Η επανάσταση δεν δέχεται κανένα συμβιβασμό. Δεν θα συμβιβαστούμε γιατί το θέμα είναι πολύ βασικό. Αν συμβιβαστούμε είναι σαν να ξεπουλάμε την ελευθερία μας, την επανάσταση. Κι εμείς αρνούμαστε τη σκλαβιά. Καλύτερα να πεθάνουμε παρά να συνεχίσουμε να ζούμε σε αυτή την κατάσταση. Αν συμβιβαστούμε δεν θα χάσουμε μόνο την ελευθερία μας αλλά και την ανθρωπιά μας. Ξέρουμε ότι παλεύουμε ενάντια στην υψηλή τεχνολογία αυτής της χώρας και καταλαβαίνουμε ότι δεν υπάρχουνε μόνο χάρτινες τίγρεις όπως λειο ο Μάο, αλλά και αληθινές, γιατί είναι σε θέση να εξοντώνουν μυριάδες ανθρώπους. Αλλά με το πέρασμα του χρόνου θα αποδειχθούν χάρτινες, γιατί στην πραγματικότητα δεν έχουν καμία σχέση με

τους ανθρωπότητα. Έχουν διαχωριστεί από τους ανθρώπους. Ξέρουμε ότι ο εχθρός διαθέτει τεράστια δύναμη, όμως για μας είναι επιτακτική ανάγκη να νικήσουμε, να ξαναβρούμε τον εαυτό μας, την ανθρωπιά μας και αυτό είναι το βασικότερο. Γι' αυτό, ή θα νικήσουμε ή θα παραμείνουμε σκλάβοι. Ή θα νικήσουμε, ή θα πεθάνουμε στην προσπάθεια μας να νικήσουμε”.

Η ΔΙΑΚΗΡΥΞΗ ΤΩΝ 10 ΣΗΜΕΙΩΝ

ΘΕΛΟΥΜΕ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ. ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΕΧΟΥΜΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΝΑ ΚΑΘΟΡΙΖΟΥΜΕ ΤΗ ΜΟΙΡΑ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΣΤΙΣ ΟΠΟΙΕΣ ΑΝΗΚΟΥΜΕ.

1. ΘΕΛΟΥΜΕ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ. ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΕΧΟΥΜΕ ΤΗ ΔΥΝΑΜΗ ΝΑ ΚΑΘΟΡΙΖΟΥΜΕ ΤΗ ΜΟΙΡΑ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ ΚΑΙ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΣΤΙΣ ΟΠΟΙΕΣ ΑΝΗΚΟΥΜΕ.

Πιστεύουμε ότι οι μαύροι και οι καταπιεσμένοι άνθρωποι δεν θα είμαστε ελεύθεροι αν δεν μπορέσουμε να καθορίζουμε οι ίδιοι τις ζωές μας μέσα στις κοινότητες μας, ελέγχοντας οι ίδιοι όλα τα δημόσια ιδρύματα που υπάρχουν μέσα σε αυτές.

1. ΘΕΛΟΥΜΕ ΠΛΗΡΗ ΕΡΓΑΣΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟ ΤΟ ΛΑΟ ΜΑΣ

Πιστεύουμε ότι η ομοσπονδιακή κυβέρνηση είναι υπεύθυνη και υποχρεωμένη να παρέχει σε όλο το λαό σταθερή εργασία και εγγυημένο εισόδημα. Πιστεύουμε ότι, αν οι αμερικάνοι επιχειρηματίες δεν δώσουν σε όλο το λαό πλήρη εργασία, τότε η τεχνολογία και τα μέσα παραγωγής θα πρέπει να παρθούν από τα χέρια τους και να δοθούν στις κοινότητες ώστε ο λαός να αυτοοργανωθεί και να παρέχει εργασία και υψηλή ποιότητα ζωής σε όλους.

2. ΘΕΛΟΥΜΕ ΝΑ ΣΤΑΜΑΤΗΣΕΙ Η ΛΗΣΤΕΙΑ ΤΩΝ ΜΑΥΡΩΝ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ ΜΑΣ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΚΑΠΙΤΑΛΙΣΤΕΣ.

Πιστεύουμε ότι αυτή η ρατσιστική κυβέρνηση μας έχει ληστέψει, και τώρα απαιτούμε το ληξιπρόθεσμο χρέος των 40 στρεμμάτων και των δυο μπουλαριών. Τα 40 στρέμματα και δυο μπουλάρια είχαν υποσχεθεί στον λαό μας από τις τότε κυβερνήσεις σαν αποζημίωση για την εργασία των σκλάβων και τις μαζικές δολοφονίες των Μαύρων. Θα δεχθούμε την πληρωμή σε χρήματα που θα διανεμηθούν στις πολλές κοινότητές μας. Ο Αμερικάνος ρατσιστής έχει συμμετάσχει τη μαζική σφαγή των 50 εκατομμυρίων Μαύρου λαού μας. Έτσι, θεωρούμε ότι αυτό είναι το λιγότερο που μπορούμε να απαιτήσουμε.

3. ΘΕΛΟΥΜΕ ΑΞΙΟΠΡΕΠΗ ΣΠΙΤΙΑ, ΚΑΤΑΛΛΗΛΑ ΓΙΑ ΤΗ ΣΤΕΓΑΣΗ ΑΝΘΡΩΠΙΝΩΝ ΟΝΤΩΝ

Πιστεύουμε ότι αν οι ιδιοκτήτες της γης δεν παρέχουν αξιοπρεπή καταλύματα στις Μαύρες και καταπιεσμένες κοινότητες μας, τότε η γη και οι οικισμοί θα πρέπει να δοθούν σε κολεκτίβες έτσι ώστε ο λαός των κοινοτήτων μας να φτιάξει, με τη βοήθεια της κυβέρνησης, αξιοπρεπή σπίτια για όλους.

4. ΘΕΛΟΥΜΕ ΑΞΙΟΠΡΕΠΗ ΜΟΡΦΩΣΗ ΓΙΑ ΤΟ ΛΑΟ ΜΑΣ, ΠΟΥ ΝΑ ΕΚΦΡΑΖΕΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΙΝΗ ΦΥΣΗ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΠΑΡΗΚΜΑΣΜΕΝΗΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ. ΘΕΛΟΥΜΕ ΠΑΙΔΕΙΑ ΠΟΥ ΝΑ ΜΑΣ ΔΕΙΧΝΕΙ ΤΗΝ ΑΛΗΘΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΑΣ ΚΑΙ ΤΟΝ ΡΟΛΟ ΜΑΣ ΣΤΗΝ ΣΗΜΕΡΙΝΗ ΙΣΤΟΡΙΑ.

Πιστεύουμε σε ένα σύστημα παιδείας το οποίο θα δίνει στο λαό μας τη γνώση του εαυτού του. Αν δεν έχεις γνώση του εαυτού σου και της θέσης σου στη κοινωνία και στον κόσμο, τότε έχεις λίγες ελπίδες να μάθεις κάτι άλλο.

5. ΘΕΛΟΥΜΕ ΠΛΗΡΗ ΥΓΕΙΟΝΟΜΙΚΗ ΠΕΡΙΘΑΛΨΗ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΜΑΥΡΟΥΣ ΚΑΙ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ

Πιστεύουμε ότι η κυβέρνηση πρέπει να παρέχει , χωρίς χρέωση, για το λαό, εγκαταστάσεις οι οποίες όχι μόνο θα θεραπεύουν την ασθένεια μας, οι περισσότερες από τις οποίες είναι αποτέλεσμα της καταπίεσης μας, αλλά θα αναπτύσσει και προληπτικά ιατρικά προγράμματα τα οποία να εγγυώνται τη μελλοντικά μας επιβίωση. Πιστεύουμε ότι μαζικά προγράμματα παιδείας για την υγεία πρέπει να αναπτυχθούν για να δώσουν σε όλους τους μαύρους και καταπιεσμένους πρόσβαση σε ανεπτυγμένη επιστημονική και ιατρική πληροφόρηση, έτσι ώστε να μπορέσουμε να παρέχουμε στους εαυτούς μας σωστή ιατρική φροντίδα και προσοχή.

6. ΘΕΛΟΥΜΕ ΤΟ ΑΜΕΣΟ ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΗΣ ΒΑΡΒΑΡΟΤΗΤΑΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΔΟΛΟΦΟΝΙΑΣ ΤΟΥ ΜΑΥΡΟΥ ΛΑΟΥ, ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΛΛΩΝ ΕΓΧΡΩΜΩΝ, ΟΛΩΝ ΤΩΝ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΩΝ ΣΤΙΣ ΗΝΩΜΕΝΕΣ ΠΟΛΙΤΕΙΕΣ.

Πιστεύουμε ότι η ρατσιστική και φασιστική κυβέρνηση των Η.Π.Α. χρησιμοποιεί εσωτερικές υπηρεσίες για να κάνει πράξη την καταπίεση απέναντι στο μαύρο λαό, και άλλους έγχρωμους και φτωχούς ανθρώπους στις Η.Π.Α. Πιστεύουμε ότι είναι δικαίωμα μας λοιπόν να υπερασπιζόμαστε τους εαυτούς μας απέναντι σε τέτοιες οπλισμένες δυνάμεις και ότι όλοι οι μαύροι και καταπιεσμένοι θα πρέπει να είναι οπλισμένοι για την αυτοάμυνα των σπιτιών και των κοινοτήτων μας απέναντι σ' αυτές τις φασιστικές αστυνομικές δυνάμεις.

7. ΘΕΛΟΥΜΕ ΑΜΕΣΟ ΤΕΛΟΣ ΣΕ ΚΑΘΕ ΕΠΙΘΕΤΙΚΟ ΠΟΛΕΜΟ

8. Πιστεύουμε ότι οι διάφορες συγκρούσεις που υπάρχουν ανά τον κόσμο απορρέει άμεσα από την επιθετική επιθυμία του κύκλου των κυβερνώντων των Η.Π.Α και της κυβέρνησης να επιβάλει την κυριαρχία της πάνω στους καταπιεσμένους του κόσμου. Πιστεύουμε ότι αν η κυβέρνηση των Η.Π.Α. ή οι λακέδες της δεν σταματήσουν αυτούς τους επιθετικούς πολέμους είναι δίκαιο οι λαοί να αμυνθούν με κάθε απαραίτητο μέσο απέναντι στους εισβολείς.

9. ΘΕΛΟΥΜΕ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ ΓΙΑ ΟΛΟΥΣ ΤΟΥΣ ΜΑΥΡΟΥΣ ΚΑΙ ΤΟΥΣ ΚΑΤΑΠΙΕΣΜΕΝΟΥΣ ΠΟΥ ΚΡΑΤΟΥΝΤΑΙ ΤΩΡΑ ΣΤΙΣ ΦΥΛΑΚΕΣ ΚΑΙ ΚΑΤΗΓΟΡΗΘΗΚΑΝ ΓΙΑ ΕΓΚΛΗΜΑΤΑ ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΝΟΜΟΥΣ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΧΩΡΑΣ.

Πιστεύουμε ότι πολλοί μαύροι φτωχοί και καταπιεσμένοι κρατούνται στις φυλακές της Η.Π.Α. δεν έχουν δεχθεί δίκαιη δίκη κάτω από ένα ρατσιστικό και φασιστικό δικονομικό σύστημα και πρέπει να ελευθερωθούν. Πιστεύουμε στην απόλυτη διάλυση όλων των απάνθρωπων, κατεστραμμένων ιδρυμάτων επειδή οι μάζες των ανδρών και των γυναικών που φυλακίζονται μέσα στις Η.Π.Α. ή από τον στρατό των Η.Π.Α. είναι θύματα των καταπιεστικών συνθηκών που είναι και ο πραγματικός λόγος της φυλάκισης τους. Πιστεύουμε ότι όταν ένα άτομο δικάζεται πρέπει να του εγγυάται, από τις Η.Π.Α., ενόρκους, δικηγόρους της επιλογής τους, και ελευθερία για αυτούς που φυλακίζονται περιμένοντας τη δίκη.

1. ΘΕΛΟΥΜΕ ΓΗ , ΨΩΜΙ , ΣΠΙΤΙ, ΠΑΙΔΕΙΑ, ΡΟΥΧΙΣΜΟ, ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ, ΕΙΡΗΝΗ ΚΑΙ ΛΑΪΚΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΕΛΕΓΧΟ ΣΤΗ ΣΥΓΧΡΟΝΗ ΤΕΧΝΟΛΟΓΙΑ.

Όταν, κατά την πορεία των ανθρώπινων γεγονότων, είναι απαραίτητο για έναν άνθρωπο να λύσει τους πολιτικούς δεσμούς με τους οποίους είναι συνδεδεμένος με άλλον ,και αν υποθέσουμε, ανάμεσα στις δυνάμεις της γης, το ξεχωριστό και ισάξιο σταθμό που οι νόμοι της φύσης και ο θεός της φύσης τους ανακήρυξε, σεβασμό στην άποψη της ανθρωπότητας ότι θα πρέπει να διαγράψουν τους λόγους που τους οδήγησαν σε αυτή τη διάσπαση.

[http://www.politikokafeneio.com/neo/modules.php?
name=News&file=article&sid=5441](http://www.politikokafeneio.com/neo/modules.php?name=News&file=article&sid=5441)

[http://www.politikokafeneio.com/neo/modules.php?
name=News&file=article&sid=5458&mode=thread&order=0&thold=0](http://www.politikokafeneio.com/neo/modules.php?name=News&file=article&sid=5458&mode=thread&order=0&thold=0)